

Currier's
ADVENTIST

*Spiritual
Prophecy*

*Lumina
care strălucește
încă*

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea
din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-sef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Concept grafic: Dragoș Drumaș
Corectură: Florica Gheciuiescu
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
**Cel mai fericit loc de
pe pământ**
Gabriel Dincă
- 4 Ziua Spiritului Profetic
**Lumina care
strălucește încă**
James Nix
- 7 „Tu ești Acela sau să
așteptăm pe altul?”
Emilian Niculescu
- 10 Dacă avem Biblia, de
ce mai avem nevoie de
Spiritul Profetic?
Valentin Rusu
- 13 E greu să fii profet?
Terrie Dopp Aamodt
- 16 Misiune
Timpul și lucrarea (II)
Lazăr Forrai
- 18 Interviu
**Misiunea ca stil
de viață**
Gabriel Dincă
- 21 Reportaj
**Pe urmele misionarilor
români**
Lucian Floricel
- 24 Pagina diasporei
**Biserica Adventistă
Română din Melrose
Park, Illinois**
Titus Năftănăilă
- 26 Pagina pastorului
Creșterea în Hristos
Ion Buciuman
- 28 Pagina copiilor
Frederic
Bonnie Walker
- 29 Știri
- 30 Pagina președintelui
Vârsta înaintată
Adrian Bocăneanu

Stimați cititori,

Revista din această lună este dedicată în mod special Spiritului Profetic. În ultima perioadă de timp, anumite voci din exteriorul bisericii și unele chiar din biserică au căutat să minimalizeze importanța și rolul Spiritului Profetic. De aceea am ales să publicăm patru articole în cadrul rubricii „Ziua Spiritului Profetic”:

Lumina care strălucește încă – Cum ar fi fost adventismul astăzi, dacă nu ar fi primit îndrumare și sfaturi de la Dumnezeu prin Ellen White? Un articol care arată importanța Spiritului Profetic în călăuzirea poporului lui Dumnezeu. Autorul menționează câteva din adevărurile pe care le cunoaștem datorită contribuției acestor scrieri inspirate și ne oferă posibilitatea de a vedea, dintr-un studiu comparativ făcut, modul în care au influențat aceste scrieri viața spirituală a așteptătorilor revenirii Domnului Hristos.

Tu ești Acela... sau să așteptăm pe altul? Acest articol ne descoperă rolul Spiritului Profetic în călăuzirea personală. Stephen Smith mărturisește în fața unei biserici experiența lui cu o scrisoare primită de la Ellen White. Recunoaște că viața lui ar fi fost cu totul alta, dacă s-ar fi conformat mesajului trimis prin serva Domnului: „Aș fi evitat atâta zbucium sufletesc, dacă m-aș fi conformat atunci soliei lui Dumnezeu”.

Dacă avem Biblia, de ce mai avem nevoie de Spiritul Profetic? – Dumnezeu a știut că vom avea nevoie de darul profeției, iar Biblia ne face să înțelegem că El a avut în plan o lucrare profetică modernă. Citind acest articol, veți descoperi că Spiritul Profetic ne conduce spre Biblie, iar Biblia ne arată că avem nevoie de Spiritul Profetic.

E greu să fii profet? – Este o prezentare frumoasă a modului în care Ellen White a armonizat rolul de profet și de mamă în viața ei.

Dacă veți citi aceste articole, cu siguranță că veți dori să citiți și articolul **Timpul și lucrarea**, pentru că el reprezintă o dovadă puternică a rolului Spiritului Profetic în misiunea medicală.

Cât despre celelalte articole, nu cred că mai este nevoie să vă invit să le citiți, pentru că oricum le veți citi.

Dorim ca Domnul să-Și reverse binecuvântările Sale asupra dumneavoastră, prin acest Curier.

Redacția

Cel mai fericit loc de pe pământ

Dacă într-o zi cineva v-ar ruga să identificați cel mai fericit loc de pe acest pământ, care ar fi răspunsul dumneavoastră? Ați putea indica un astfel de loc? Poate că v-ați gândi la un loc extrem de exotic sau poate cu un înalt nivel de trai, de cultură și civilizație... Vă rog să nu vă grăbiți, nu confundați condițiile economice sau culturale cu locul cel mai fericit. Deși cadrul natural, economic și cultural este important, totuși nu este, în cele din urmă, hotărâtor.

Privind în istoria biblică, vom descoperi că locul care promitea a fi cel mai fericit pentru familia lui Lot s-a dovedit a fi cu totul nefast. Locul care ei credeau că îi va îmbogăți i-a sărăcit cel mai mult. Acolo Lot și-a pierdut tot ceea ce avea mai de preț și-i aducea bucurie deplină – familia.

Dar atunci cum putem afla care este locul cel mai fericit pentru noi? Dorește Dumnezeu să-l găsim? Cu siguranță că da. În iubirea Sa față de noi, Tatăl ceresc caută cu orice chip să ne conducă, deși uneori mulți dintre noi parcă se împotrivesc acestei dorințe divine. Există multe locuri frumoase pe această planetă, iar cuvântul inspirat al Spiritului Profetic ne ajută nu numai să-l identificăm, ci chiar să trăim acolo, pentru că este la îndemână fiecăruia dintre noi. În cartea *Patriarhi și profeți*, ed.1996, p.117, găsim descrisă geografia spirituală a acestui loc: „Locul cel mai fericit de pe pământ pentru el era locul în care Dumnezeu voia ca el să fie.”

Aș dori să vă întreb dacă vă aflați în cel mai fericit loc de pe pământ pentru dumneavoastră? Poate veți zice: totuși, n-am înțeles unde se află. Pentru Avraam, acest loc se afla în călătoria spre țara Canaanului; pentru Noe, acest loc se afla înăuntrul corăbiei, iar pentru Ilie, locul acesta s-a aflat în valea Iordanului, lângă pârâul Cherit, în casa văduvei din Sarepta sau pe vârful muntelui Carmel.

Deși locul cel mai fericit de pe acest pământ nu depinde de o zonă sau de un punct fix, putem totuși identifica câteva caracteristici.

Este un loc al făgăduinței

Atunci când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să meargă în țara Canaanului, El i-a făgăduit o viață plină de binecuvântări, i-a spus că va deveni un popor mare și va

fi o binecuvântare pentru cei din jur. De aceea, toată viața lui a fost călăuzită de acest loc al făgăduinței. Când Ilie a fost chemat să meargă la pârâul Cherit, Dumnezeu i-a făgăduit că va porunci corbilor să-l hrănească și așa a fost, iar unei văduve din Sarepta, Dumnezeu i-a poruncit să-l susțină. Când noi suntem „acolo” unde Dumnezeu dorește să fim, vom descoperi că El va face ceea ce a promis. El este un Dumnezeu care își ține promisiunile (Rom. 4,20-21).

Este un loc al providenței

Nimic nu a fost o simplă întâmplare sau coincidență atunci când pașii lui Ilie au fost îndreptați de providență spre pârâul Cherit. Când corbii îi aduceau mâncare omului lui Dumnezeu, nu a fost o simplă scăpare a unei bucăți de carne din ciocul unor păsări, ci acestea îndeplineau o misiune încredințată lor de Cel Atotputernic în fiecare dimineață și în fiecare seară. Când a ajuns în casa văduvei din Sarepta, Ilie a văzut cum legi naturale au fost suspendate pentru nevoile lui și ale familiei văduvei. În 1 Împărați 17,4-9 putem, de asemenea, observa că, înainte ca Dumnezeu să-i poruncească profetului să meargă la Cherit sau la Sarepta, El poruncise deja corbilor și văduvei. Înainte ca Ilie să aibă o nevoie în viața lui, Dumnezeu Se îngrijise deja de împlinirea ei. El a văzut manifestarea puterii lui Dumnezeu în toate aceste minuni, deoarece se găsea în locul unde era voia Cerului.

Este un loc al protecției

Deși a fi în locul unde te cheamă Dumnezeu uneori înseamnă și risc, cei care se află acolo vor descoperi protecția divină. În ciuda tuturor căutărilor (1 Împ.18,10-11), poliția lui Ahab nu a reușit să-l găsească pe profet, pentru că el era acolo unde trebuia să fie, sub aripa ocrotitoare a Celui Prea Înalt.

Cel mai sigur loc de pe pământ este acolo unde te cheamă Dumnezeu, pentru că nimic nu te poate atinge (Ps.23,4-5). Ești tu acolo unde Dumnezeu dorește să fii? Poți răspunde: eu sunt în locul în care m-a chemat Dumnezeu? Dacă da, atunci rămâi acolo, pentru că este cel mai fericit loc pentru tine. Dacă n-ai ajuns încă acolo, te invit să vii în fața Celui care te iubește „atât de mult” și cere-I să-ți arate unde trebuie să fii tu.

Gabriel Dincă

redactor-șef

Lumina

care strălucește încă

Lumina – cât de importantă este ea pentru noi! La început, Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!” (Geneza 1,3). Câteva zile mai târziu, El i-a creat pe Adam și pe Eva și i-a înveșmântat „cu un acoperământ de lumină și slavă” (*Patriarhi și profeți*, ed. 1999, pag. 30). După mulți ani, în pustie, El i-a condus pe israeliți printr-un stâlp de nor în timpul zilei, și printr-un stâlp de lumină în timpul nopții (Exod 14,19.20). Dumnezeu a folosit atât lumina spirituală, cât și pe cea fizică, pentru binele poporului Său.

Ellen White a declarat fără ezitare că „Hristos Își iubește biserica” (*Sons and Daughters of God*, pag. 13). Este oare de mirare că, exact așa cum a fost prezis – la același moment în care Dumnezeu a chemat biserica noastră la existență – în dragostea și înțelepciunea Sa, ne-a oferit încă un dar special de lumină, reînnoind spiritul profetic în mijlocul nostru?

Încă din primele zile ale bisericii noastre, adventiștii de ziua a șaptea au crezut că Ellen White era un vas care purta Spiritul Profetic. Pionierii noștri au recunoscut conducerea lui Dumnezeu în formarea mișcării noastre, beneficiind în mod nemijlocit de binecuvântarea Sa prin soliile pe care El i le-a dat lui Ellen White. În scurt timp, ei au învățat că, atunci când urmau sfaturile ei, aveau reușită și erau binecuvântați; dar, când nu o ascultau, șovăiau și se potecneau.

Astăzi, multe glasuri, atât din rândurile adventiștilor, cât și din afara lor, îndeamnă la o altă părere despre Ellen White. Unii spun acum că, așa cum există câte un unchi excentric sau o mătușă ciudată, pe care îi cunoaște toată familia, dar speră să nu apară la întâlnirea dintre rude, a sosit momentul ca biserica să depoziteze scrierile lui Ellen White în „podul plin cu vechituri” al existenței sale. Ei spun că dumnezeii a fost un personaj potrivit pentru vremea sa, dar pretind că acum sunt alte timpuri.

Tot ascultând aceste glasuri din ce în ce mai numeroase, care propun abandonarea scrierilor lui Ellen White, m-am întrebat uneori cum ar fi fost adventismul astăzi, dacă nu ar fi primit îndrumare și sfaturi de la Dumnezeu, prin serva Sa. Voi menționa câteva dintre adevărurile pe care le cunoaștem datorită

contribuției sale, la care, presupun, nici unul dintre noi nu dorește să renunțe:

– Marea luptă dintre Hristos și Satana. Modul cum a fost acest subiect înțeleș de ea nu doar că ne ajută să definim esența adventismului, inclusiv semnificația celor trei solii îngerești, ci a influențat aproape tot ce propovăduim și facem.

– Importanța Bibliei în viața și în mărturisirea bisericii noastre, precum și modul cum trebuie înțeleasă inspirația divină. Aceste descoperiri ne-au protejat de încercările la care au fost supuși cei care cred în infailibilitatea scrierilor profetice.

– Neprihănirea prin credință. Fără influența acestei doctrine, este puțin probabil că păreriile lui A. T. Jones și E. J. Waggoner (exprimate în 1888, în cadrul Conferinței Generale de la Minneapolis) ar fi dus prea departe.

– Sănătate și stil de viață sănătoasă (aceste învățături au condus la reforma sanitară mondială).

– Educație (Accentul pus pe educație a contribuit la fondarea unor școli, academii și colegii – iar acum universități acreditate – ale bisericii din lumea întreagă.)

– Impactul activității ei asupra organizării bisericii (inclusiv scrierile sale, care au contribuit la unitatea bisericii, atât din punct de vedere teologic, cât și organizatoric).

– Misiune. Ellen White a chemat și la o viață de mărturie față de vecinii din zona unde locuim.

La începutul prezentării mele, am propus ca subiect de meditație: Ce ar fi fost adventismul astăzi fără lucrarea făcută de Ellen White?

Pe lângă aceste contribuții teologice și organizatorice, găsim fără prea multă trudă încă o diferență. Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea s-a desprins din mișcarea millerită, care însuma aproximativ 30-50 de mii de membri în preajma anului 1844. Milleriții, așteptători ai revenirii Domnului Isus, au respins lucrarea profetică a sorei White, iar rezultatele sunt evidente. Astăzi, există doar 75 de mii de milleriți în 19 țări. La scurt timp după marea dezamăgire din 1844, mai rămăseseră foarte puțini adventiști – între 50 și 150 de membri. Astăzi, în loc de cei aproximativ 13,5 milioane de membri din lumea întreagă – în mai mult

James Nix

director, Ellen White Estate, Silver Spring, Maryland

Adventist Review, iulie 2004

de 203 țări, și noi am fi putut avea 100 de mii de membri sau chiar mai puțini, dacă am fi respins darul plin de dragoste al lui Dumnezeu pentru biserica Sa.

Trei categorii de oameni mă îngrijorează

În 1907, Ellen White scria: „Poporul nostru i-a fost dată o lumină îmbelsugată pentru aceste ultime zile. Fie că viața mea va fi cruțată, fie că nu, scrierile mele vor vorbi mereu, iar efectul lor va înainta până la sfârșitul timpului” (*Selected Messages*, cartea 1, pag. 55).

Pentru cei mai mulți adventiști de ziua a șaptea, această prezicere s-a dovedit adevărată. Totuși, din nefericire – în ultimii ani – un număr din ce în ce mai mare de membri au întors spatele soliilor speciale, pe care ni le-a dat Dumnezeu. Unii resping cu hotărâre orice rod al activității lui Ellen White. Prezicând aceasta, Ellen White avertiza: „Împotriva mărturiilor se va aprinde o ură satanică. Planul lui Satana este acela de a zdruncina în ei credința bisericii, din următorul motiv: Satana nu poate avea o cale ușoară de a-și aduce înșelătoriile și de a lega sufletele în minciunile sale atâta timp cât avertizările, muștrările și sfaturile date de Duhul lui Dumnezeu sunt ascultate.” (*Idem*, scrisoarea 40, 1890, pag. 48)

Oamenii din a doua categorie, la care mă refer, o consideră pe Ellen White drept o scriitoare evlavioasă, însă nu doresc să-i recunoască vreo autoritate reală. Și aceștia pierd binecuvântările pe care Dumnezeu dorește să ni le ofere. Deși pretind că citesc din scrierile sale cu respect, ei desconsideră sfaturile pe care Dumnezeu le-a dat prin ea.

Există și o a treia categorie care mă uimește și mă îngrijorează.

Acești oameni și-au dezvoltat obiceiul de a răstălmăci soliile lui Dumnezeu, descoperite în scrierile lui Ellen White. Ei aleg unul sau două citate și fac din ele o religie. În zelul lor misionar, ei încearcă să-și impună ideile înguste asupra tuturor celorlalți. Nu știu din ce motiv, ei uită că planul lui Dumnezeu pentru biserica Sa este prezentat cu mult echilibru în scrierile lui Ellen White – nu cade în nici o extremă.

Opt motive

Acum, aș dori să prezint pe scurt opt motive pentru care consider că scrierile lui Ellen White sunt încă valabile și își păstrează autoritatea. Nu sunt considerente profund teologice, ci mai degrabă niște lucruri simple și practice, care vorbesc inimii mele.

1. Ellen White L-a înălțat mereu pe Domnul Hristos înaintea oamenilor. Nu este nevoie să citești mult din ce a scris ea, ca să descoperi referiri și comentarii despre Domnul Isus, care dovedesc dragostea sa profundă pentru El și dorința puternică de a-i atrage și pe alții să-L iubească. Câteva dintre cărțile ei cele mai îndrăgite se referă în mod special la Domnul Hristos: *Calea către Hristos*, *Hristos*, *Lumina lumii*, *Parabolele Domnului Hristos*, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, *Tragedia veacurilor*.

Pentru mine, faptul că Ellen White L-a înălțat mereu pe Domnul Hristos înaintea oamenilor este o dovadă foarte convingătoare în favoarea celor scrise de ea. Oare se străduiește Satana să-i cheme pe oameni la Hristos? Numai gândul acesta este absurd. Deci eu, un om păcătos, dându-mi seama cât de adâncă este nevoia mea de Hristos și căutând un ajutor probat

de timp pentru a mă apropia de El, am ajuns la concluzia că scrierile lui Ellen White sunt deosebit de valoroase în viața mea.

2. Învățătura promovată de Ellen White despre marea luptă are sens când privim lumea aceasta frământată. În locul părerii multora că Dumnezeu este mâniat pe noi, Ellen White a ajuns la înțelegerea că adevărata luptă se duce între Hristos și Satana, nu între mine și Domnul Isus. Această înțelegere răzbate din toate scrierile ei. Atunci când se întâmplă lucruri rele copiilor lui Dumnezeu, datorită înțelegerii pe care o avem despre lupta care se dă între Hristos și Satana, putem să ne păstrăm seninătatea.

3. Respectarea sfaturilor pe care Dumnezeu le-a dat prin Ellen White are ca rezultat un stil de viață binecuvântat. Să dau câteva exemple de ordin spiritual.

În urmă cu câțiva ani, Diviziunea America de Nord a făcut un studiu asupra dezvoltării bisericii. Într-unul dintre chestionare, s-a urmărit măsura în care erau citite cărțile lui Ellen White. Dintre răspunsuri, 2.848 au fost clasate la categoria „cititori”, iar 5.375, la „necititori”. Mai târziu, aceste date au fost supuse din nou analizei pentru a se vedea în ce fel obiceiul de a citi din cărțile lui Ellen White are un impact asupra vieții membrilor respectivi. Tabelul de mai jos prezintă câteva concluzii.

Pe lângă cele prezentate în tabel, au mai fost cuprinse în studiu încă unsprezece tipuri de răspunsuri. La fiecare răspuns în parte, cei care citeau regulat cărțile lui Ellen White s-au clasat mai bine decât cei care nu le citeau.

4. Pe lângă binefacerile spirituale care decurg din citirea și ascultarea de sfaturile cuprinse în

Studiu comparat relativ la efectul cărților lui Ellen White

Răspunsuri	Cititori	Necititori
Am o relație strânsă cu Isus Hristos	85%	59%
Am asigurarea împăcării cu Dumnezeu	82%	59%
Citesc din Biblie în fiecare zi	82%	47%
Contribui financiar în mod regulat pentru câștigarea de suflete	76%	46%
Am dat mărturie despre credința mea anul acesta	73%	49%
Particip zilnic la altarul familial	70%	42%
Am ținut studii biblice cu neadventiști anul acesta	45%	26%
Particip regulat la întâlniri de studiu și de părtășie	40%	20%

scrierile lui Ellen White, consider că sunt importante avantajele pentru sănătate. Și trebuie să spun că mi se pare foarte ciudat faptul că azi, când în atâtea domenii ale sănătății lumea redescoperă ceea ce i-a arătat Dumnezeu lui Ellen White cu 140 de ani în urmă, unii adventiști renunță totuși la sfaturile sale. Într-un articol din revista *Time*, din 28 octombrie 1966, privind rezultatele preliminare ale primului studiu despre sănătatea adventiștilor, făcut în California, s-a constatat că deosebirea dintre adventiști și neadventiști era de-a dreptul uimitoare.

5. Un alt motiv convingător, pentru care consider că soliile scrise de Ellen White au autoritate, este acela că ea nu a răstălmăcit Biblia. În timpul îndelungatei sale vieți, sora White i-a condus pe oameni la Scriptură. În prima sa carte, care a fost publicată în 1851 și care conținea 64 de pagini, iar în prezent este inclusă în cartea *Experiențe și viziuni*, autoarea, în vârstă de 23 de ani, scria: „Dragă cititorule, îți recomand Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă a ta de credință și practică” (*Experiențe și viziuni*, ed. 2002, pag. 91).

Spre sfârșitul vieții, serva Domnului, în vârstă de aproape 82 de ani, a participat la sesiunea Conferinței Generale din 1909, care a avut loc la Washington, D. C. Aceasta a fost ultima Conferință Generală la care a luat parte. Fratele W. A. Spicer, secretarul de atunci al Conferinței Generale, a relatat ultimul discurs al sorei White înaintea delegaților.

„Fără alte cuvinte, a închis cartea și a coborât de pe podium. A fost ultimul său mesaj rostit în adunarea generală a bisericii rămășiței.” (*The Spirit of Prophecy in the Advent Movement*, pag. 30)

De-a lungul vieții sale, Ellen White a înălțat mereu Biblia. Niciodată nu a pretins că scrierile sale dau la o parte Biblia. Dimpotrivă, ea a spus mereu că scrierile sale trebuie să fie verificate cu Scriptura. Acest lucru o face unică printre cei care pretind că au primit o lumină nouă.

Ellen White a scris: „Se acordă puțină atenție Bibliei, dar Domnul le-a dat oamenilor o lumină mai

mică, ce urmează să-i conducă la lumina cea mare” (*Colporteur Ministry*, pag. 125).

6. Un alt motiv, pentru care consider că sfaturile lui Ellen White sunt încă valabile, are de-a face cu influența pe care a avut-o ea asupra instituțiilor bisericii, atât în formarea, cât și în conducerea lor. Adventiștii susțin un sistem de învățământ și o lucrare cu literatură, răspândite în întreaga lume. În plus, programul nostru medical este cunoscut la nivel internațional, acest lucru datorându-se în mare măsură grijii acordate de sora Ellen White. Însă nu răspândirea mondială face ca aceste realizări să fie deosebite, ci obiectivele unice care le caracterizează. Unii neadventiști cred că, fără Ellen White, miscarea adventă nu ar fi fost ceea ce este astăzi. Kenneth L. Woodward, redactor la revista *Newsweek*, observa: „Dacă rămâne fără fondatoarea sa, Biserica Adventistă își pierde o dată cu ea și spiritul său vizionar specific” (*Newsweek*, 19 ianuarie 1981).

7. Un alt lucru care conferă autoritate și valabilitate scrierilor lui Ellen White este însăși viața ei. În timpul vieții sale, nu a deținut funcții în biserică. Deși s-ar putea să-i surprindă pe cei care studiază mișcările religioase din secolul al nouăsprezecelea, Ellen White nu a lăsat în urma sa nici un monument înălțat în cinstea ei. Dimpotrivă, viața ei a fost condusă de sentimentul responsabilității de a fi chemată ca mesager al lui Dumnezeu. Atenția ei era îndreptată spre a-L face pe Dumnezeu mai bine înțeles atunci când le relatea altora ce i-a descoperit El.

A. G. Daniells, președinte al Conferinței Generale între 1901 și 1922 și coleg de lucru al lui Ellen White pentru multă vreme, a scris în 1935:

„Pot spune cu o convingere fermă că viața sorei White întrece cu mult viața oricărui om pe care l-am cunoscut vreodată sau cu care am lucrat... Nici măcar o dată nu am auzit-o lăudându-se cu darul harului pe care Dumnezeu l-a revărsat peste ea sau cu rezultatele minunate ale lucrării sale. S-a bucurat de roadele obținute, însă i-a dat toată slava lui Dumnezeu, Cel prin care a scris toate lucrările sale.

8. Permiteți-mi să vă prezint un ultim motiv pentru care consider că scrierile lui Ellen White sunt pline de valoare. Recunosc, este un motiv destul de subiectiv, însă nu înseamnă că nu merită luat în seamă. Când citesc din scrierile sale, aud cum glasul lui Dumnezeu vorbește inimii mele, cu alte cuvinte, scrierile sale se recomandă prin ele însele.

Când citesc din *Hristos, Lumina lumii*, nu citesc doar despre Isus; mă întâlnesc chiar cu El în paginile acestei cărți. În capitolul „Ghetsemani”, unde sunt descrise încercările la care a fost supus Domnul Isus și răstignirea Sa, nu pot să rămân ca un simplu spectator. Dimpotrivă, sunt purtat de povestire. Sunt acolo, cu ucenicii adorând în din grădină. Domnul Hristos îmi cere să veghez și să aștept împreună cu El. Și nu doar Petru se află lângă foc – și eu sunt acolo...

În același fel, când citesc din *Mărturiile*, cad în genunchi, așa cum au făcut oamenii cărora le erau adresate aceste solii, cu mai bine de o sută de ani în urmă. Din nefericire, unii se poticnesc de ceea ce consideră a fi interdicții în scrierile sorei Ellen White. Însă ea vedea, de fapt, în aceste restricții, tocmai șansa de a ne apropia de Dumnezeu, dacă facem acele lucruri din dragoste pentru Creatorul nostru, care știe să ne aducă fericirea deplină.

Doriți să vă asemănați mai mult cu Domnul Isus? Doriți o experiență de creștin mai puternică, o relație mai strânsă cu Domnul Hristos și o viață mai lungă și mai sănătoasă? Dacă da, vă recomand să primiți încă o dată darul special pe care Dumnezeu l-a oferit bisericii prin scrierile sorei Ellen White. Pentru mine, ele sunt la fel de actuale ca ziarul de dimineață și chiar mai importante decât ultimele cărți apărute despre autoperfecționare.

Iată de ce am ajuns la concluzia că mărturiile sunt pentru mine. Și găsesc că îndemnul dat de regele Iosafat vechiului Israel este valabil și azi. „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui, și veți izbuti” (2 Cronici 20,20).

Traducere de Oana Pascu

„Tu ești Acela... sau să așteptăm pe altul?”

Luca 7,20

„Stephen Smith era un bărbat capabil, înzestrat cu multe talente. La începuturile mișcării advente, s-a consacrat cu toată puterea îndeplinirii misiunii de a vesti altora adevărul despre revenirea lui Hristos, iar prin aportul său a contribuit la întărirea bisericii.

Totuși, mai târziu, a devenit o victimă a unor cercuri fanatice care propovăduiau o teologie ciudată. Drept urmare, el s-a îndepărtat tot mai mult de comunitate, iar în final a părăsit-o și a devenit un critic acerb al bisericii.

Într-o zi, primește o scrisoare din partea lui Ellen White. Conținutul nu-l interesează, probabil că se și temea că ar putea conține ceva care să-i schimbe atitudinea. Totuși, nu se încumetă să arunce scrisoarea. O așază într-o ladă unde rămâne uitată.

„Aș fi evitat atâta zbucium sufletesc, dacă m-aș fi conformat atunci soliei lui Dumnezeu.”

După 27 de ani, începe să citească, doar din pură curiozitate, câteva articole ale lui Ellen White, publicate în revista *Review and Herald*. Solia conținută în aceste articole îl impresionează profund. Timp de un an de zile, se frământă până când, în cea din urmă, se decide să participe la un serviciu divin în cadrul

Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Predica pe care a auzit-o oferea date despre dezvoltarea și progresul mișcării advente. Impresia este atât de profundă, încât Stephen Smith s-a ridicat de la locul său și a mărturisit în fața întregii comunități că el a greșit, alăturându-se cu ani în urmă unei mișcări religioase false.

Ajuns din nou acasă, își aduce aminte dintr-o dată de scrisoarea pe care a primit-o cu 28 de ani în urmă și care a rămas nedeschisă într-una din lăzile sale. Cu mâinile tremurânde o scoate și o citește. Ceea ce citește îl umple de uimire. Scrisoarea conținea descrierea itinerarului vieții sale, cu suferințele și coborâșurile sale, cu grijile, durerile și amărăciunile sale.

În Sabatul următor, Stephen Smith a mărturisit în fața întregii comunități experiența lui cu scrisoarea primită de la Ellen White. A recunoscut că viața lui ar fi fost cu totul altfel, dacă ar fi citit atunci scrisoarea și s-ar fi conformat conținutului ei. La urmă, a recunoscut: ‘Aș fi evitat atâta zbucium sufletesc, dacă m-aș fi conformat atunci soliei lui Dumnezeu’.” (Traducere din *Weichen-stellungen*)

În cartea sa, *Great Women of the Christian Faith*, Edith Dean scrie următoarele despre Ellen White: „Cu siguranță că ea a fost portavocea lui Dumnezeu. Ca și în cazul profetilor din vechime, viața ei s-a caracterizat prin simplitate, modestie, experiență în domeniul spiritual și consacrare. Credința ei a fost atât de puternică, încât a

Emilian Niculescu

președinte,
Conferința
Transilvania de Sud

îndeplinit lucruri uimitoare pentru adventiști" (pag. 230).

Pare aproape de neînțeles ca o întrebare de genul acesta (menționată în titlul acestui articol) să apară în mintea și pe buzele aceluia care a fost numit „cel mai mare dintre proroci”, Ioan Botezătorul, care a fost contemporan cu Domnul Isus, L-a cunoscut personal și L-a prezentat lumii ca fiind „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. Îndoiala a fost și este una dintre armele cele mai vechi și cele mai redutabile din arsenalul lui Satana cu care a atacat adevăruri fundamentale, declarații divine și chiar probitatea caracterului lui Dumnezeu. Și astăzi această strategie de a schimba afirmațiile, de a înlocui punctul așezat de Dumnezeu cu semnul strâmb al întrebării pune în discuție inspirația Spiritului Profetic, rolul lui Ellen White în mișcarea adventă. Nu-i de mirare că, dacă acest lucru s-a întâmplat „firului verde”, cu cât mai mult se poate întâmpla unor oameni supuși slăbiciunii.

„Îndoiala este începutul și sfârșitul eforturilor noastre de a cunoaște” – Sir W. Hamilton.

Nu putem evita iureșul întrebărilor, așezarea tuturor convingerilor noastre sub acel OARE? pe care l-a rostit șarpele încă din Eden. Depinde însă de noi cum răspundem la aceste provocări.

Chiar și Isus a acceptat provocarea ucenicilor lui Ioan, dar El nu a răspuns la început prin cuvinte, ci prin fapte concrete. Abia după aceea a formulat răspunsul Său astfel: „Duceți-vă și spuneți lui Ioan ce ați văzut și auzit: orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduiește Evanghelia”.

În acest articol, aș dori să mă refer doar la testul stabilit de Domnul Hristos cu privire la recunoașterea adevăraților

proroci ai lui Dumnezeu: „Îi veți cunoaște după roadele lor” (Matei 7,16).

Ce putem spune astăzi, după

Ellen G. White

„Cu siguranță că ea a fost portavocul lui Dumnezeu. Ca și în cazul profetilor din vechime, viața ei s-a caracterizat prin simplitate, modestie, experiență în domeniul spiritual și consacrare. Credința ei a fost atât de puternică, încât a îndeplinit lucruri uimitoare pentru adventiști.”

89 de ani de la moartea lui Ellen White, cu privire la efectele lucrării sale? Iată ce este scris în cartea *Weichen-stellungen*: „Dacă citim cu atenție cărțile lui Ellen White,

vom constata că ele îl așază mereu pe Isus Hristos în centrul atenției. Cuvântul lui Dumnezeu este considerat ca fiind unicul etalon al credinței și al învățării, iar moartea ispășitoare a lui Isus Hristos și rolul Său de Mijlocitor, de Mare Preot, este scos în evidență. Cărțile ei sunt, fără îndoială, o mărturie în favoarea lui Isus Hristos. Fără conducerea lui Dumnezeu, exercitată prin Ellen White, mișcarea adventă nu ar fi fost ceea ce este astăzi. Sfaturile și îndrumările transmise de dânsa au dat mișcării advente unitate, stabilitate și o bază biblică solidă. Ele au contribuit substanțial la dezvoltarea bisericii și a instituțiilor sale, și anume: școli, spitale, case de editură, etc.”

Când citești autobiografia lui Ellen White, *Schițe din viață*, ești impresionat de calitatea vieții spirituale, evidențiată într-o dăruire totală lui Dumnezeu și cauzei Sale, de sacrificiile dezinteresate și de interesul manifestat pentru mântuirea altora. Ea nu a trăit într-un colț de lume, neștiută de nimeni, ci în mijlocul oamenilor, al comunităților. Autobiografia ei a apărut atunci când martorii acestor evenimente trăiau încă și ar fi putut contesta veridicitatea celor relatate. Dar tocmai acești contemporani, cu excepția a foarte puțini, au confirmat rolul ei de mesager al lui Dumnezeu.

Dacă Ellen White nu a vorbit și nu a scris din partea lui Dumnezeu, atunci profeția din Apocalipsa 12,17: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” încă nu s-a împlinit, iar bisericii noastre îi lipsește această caracteristică fundamentală, care o evidențiază ca fiind Biserica lui

Dumnezeu din ultimele timpuri. Concluziile ar putea merge mai departe, dar mă opresc aici.

La câteva zile după moartea lui Ellen White, a apărut următorul articol, într-un ziar din Saint Helena, California, orașul în vecinătatea căruia ea a trăit timp de 15 ani: „Prin moartea doamnei Ellen White, un conducător religios notabil a fost chemat pentru răsplată. Doamna White a fost, probabil, una dintre cele mai cunoscute femei din lume. Ea a călătorit pretutindeni, a vorbit în fața unui auditoriu mare, în multe țări, iar scrierile ei au fost publicate în diferite limbi, ducând mesajul, la care se simțea chemată de Dumnezeu, oamenilor de pretutindeni. Viața doamnei White este un exemplu vrednic de urmat de toți. Deși limitată din punct de vedere al educației școlare, în mare parte a vieții ei având o sănătate subredă, ea totuși nu s-a clătinat niciodată, ci timp de 72 de ani a purtat și a predicat mesajul lui Isus Hristos, așa după cum l-a înțeles ea, până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Ea a fost un discipol umil și devotat al lui Hristos, mergând pretutindeni pentru a face bine. Scrierile sale au fost publicate sub formă de cărți, reviste și periodice. Din pana ei prolifică, au apărut o mulțime de subiecte religioase. Ea a fost respectată de către toți membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și onorată și apreciată de către toți cei care apreciază feminitatea nobilă, consacrată unei lucrări altruiste, menită să înalțe și să îmbunătățească omenirea. Moartea ei marchează momentul chemării la odihnă a unui alt lider religios notabil, a cărui viață de aproape 90 de ani a fost plină de fapte bune, de cuvinte amabile și de rugăciuni

serioase pentru toată omenirea. Lipsa acestui bun samaritean va fi resimțită cu siguranță. Răsplata va fi pe măsura binelui imens pe care l-a săvârșit” (St. Helena, California, *Star*, July 23, 1915).

Un articol din *Detroit News-Tribune* a comentat: „Doamna White a fost o femeie remarcabilă în multe privințe. Ea a fost profund religioasă și nimeni dintre cei care au cunoscut-o îndeaproape nu s-a îndoit de sinceritatea ei” (25 Iulie 1915).

Scriind despre influența mărturiilor lui Ellen White, Uriah Smith, editorul revistei *Review and Herald*, a mărturisit: „Roadele sunt de așa natură, încât

Fără conducerea lui Dumnezeu, exercitată prin Ellen White, mișcarea adventă nu ar fi fost ceea ce este astăzi. Sfaturile și îndrumările transmise de dânsa au dat mișcării advente unitate, stabilitate și o bază biblică solidă. Ele au contribuit substanțial la dezvoltarea bisericii și a instituțiilor sale, și anume: școli, spitale, case de editură etc.”

arată faptul că sursa de unde proveneau este opusă răului. Ele tind spre cea mai pură moralitate, demască orice viciu și pledează pentru practicarea fiecărei virtuți.

De asemenea, arată pericolele prin care trebuie să trecem spre Împărăția Sa. Ele dezvăluie amăgirea lui Satana și ne avertizează cu privire la capcane. Ele au înăbușit încă în fașă fiecare formă de fanatism pe care dușmanul a încercat s-o introducă între noi, ca fiind valori autentice. Ele au expus nelegiuiri ascunse, au scos la lumină păcate tănuite și au expus motivele rele ale celor rău intenționați. Ele ne-au avertizat cu privire la pericolele cauzei adevărului care erau gata să se dezlanțuie. Ele ne-au determinat și redeterminat la o mai mare consacrare față de Dumnezeu, la eforturi mai zeloase referitoare la sfințenia inimii și la mai multă hărnicie în privința cauzei și a slujirii Stăpânului nostru. Ele ne-au condus la Hristos... ele ne-au condus la Biblie... ele au adus mângâiere multor inimi, au întărit și încurajat pe cei slabi și au ridicat pe cei descurajați. Ele au adus ordine în mijlocul confuziei, au netezit locurile denivelate și au aruncat lumină cu privire la ce a fost întunecat și obscur” (*Review and Herald*, 1986).

Este adevărat că atât pe vremea lui Ellen White, cât și mai târziu, au apărut persoane care au contestat vehement inspirația scrierilor ei, cât și rolul de profet al ultimelor timpuri. Fără a pune în discuție acum validitatea argumentelor formulate, aș dori să pun o singură întrebare: Ce au oferit aceste persoane mai bun, ca învățătură și practică, vrednice de a fi urmate, care să aducă cel puțin aceleași rezultate pe care le-a experimentat biserica în toți acești ani? „La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” (Isaia 8,20).

Dacă avem Biblia, de ce mai avem nevoie de Spiritul Profetic?

„Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos” (2 Petru 1,19).

Unul dintre aspectele remarcabile cu privire la punctele de credință ale bisericii noastre îl constituie coerența, logica și conținutul bine argumentat din punct de vedere biblic. În general, prezentările noastre sunt biblice și, așa cum ne sfătuiește chiar Spiritul Profetic, rareori expunem de la început învățături care ar putea să stârnească prejudecăți, printre care și convingerea cu privire la inspirația divină a scrierilor lui Ellen White.

Nu este de mirare însă că, după ce o persoană a fost convinsă de adevărul biblic și ajunge să se pregătească pentru botez, se întreabă mirată: „Tot ce am auzit până acum a fost întemeiat pe Sfânta Scriptură, iar acum îmi spuneți că trebuie să cred în alte scrieri, ale unui profet din secolul al nouăsprezecelea. Dacă am Biblia, de ce mai am nevoie de scrierile lui Ellen White?”

În primul rând, dacă acceptăm învățătura Bibliei, acceptăm și făgăduințele ei. Una dintre făgăduințele pe care Mântuitorul le-a făcut ucenicilor Săi cu puțin timp înainte de a Se despărți de ei, a fost aceea că le va trimite un Mângâietor, „Duhul adevărului, care îi va călăuzi în tot adevărul” (Ioan 16,13). Duhul Sfânt urma să întărească biserica Sa prin darurile spirituale, între care un loc

important îl are darul prorociei (Romani 12,6). În zilele din urmă, acest dar se va manifesta cu o amploare deosebită. „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri!” (Fapte 2,17). Dumnezeu a știut că vom avea nevoie de darul prorociei și tocmai învățătura Bibliei ne face să înțelegem că El a avut în plan o lucrare profetică modernă.

În al doilea rând, când apreciem acuratețea punctelor de credință biblice, este important să știm cât de dificilă a fost la început clarificarea învățăturilor care, acum, ni se par limpezi și ușor de înțeles. Cât de semnificativă a fost intervenția lui Dumnezeu și care a fost rolul celei pe care a ales-o pentru lucrarea profetică – Ellen White?

Biserica noastră își are originea în gruparea adventiștilor milleriti care au așteptat venirea Domnului în anul 1844. Mișcarea millerită a fost, probabil, una

dintre mișcările religioase cele mai ecumenice. Elementul care i-a unit pe credincioșii proveniți din numeroase biserici a fost așteptarea arzătoare a celei de a doua veniri, fără a se insista asupra altor aspecte doctrinare.

**Dumnezeu a știut că vom
avea nevoie de darul prorociei
și tocmai învățătura Bibliei
ne face să înțelegem că El a
avut în plan o lucrare profe-
tică modernă.**

După dezamăgire, un grup de adventiști milleriti au continuat să studieze Biblia și majoritatea punctelor de credință principale s-au format în cadrul unor serii de

Valentin Rusu

director,
Departamentul
Spirital Profetic,
Conferința Banat

întruniri, cunoscute ca fiind Conferințele de Sabat, care au avut loc între anii 1848-1850. Opiniile și ideile personale sau dobândite din bisericile din care proveneau participanții erau foarte diverse și unele chiar ciudate. Iată o descriere cu privire la una dintre aceste adunări din 1848 și modul în care a lucrat Dumnezeu prin intermediul lui Ellen White.

„În data de 18 august a început prima noastră adunare generală din New York-ul de Vest și s-a desfășurat la Volney, în hamburul fratelui David Arnold.... În mijlocul acestui grup, cu greu se găseau doi care să aibă aceeași părere. Unii susțineau greșeli serioase și fiecare își impunea cu înverșunare ideile proprii, declarând că erau în acord cu Scripturile. Un frate susținea că mia de ani din Apocalipsa capitolul 20 a avut loc în trecut, iar cei 144.000 erau cei înviați la învierea Domnului Hristos.

Când ne-am aflat în fața simbolurilor jertfei Domnului nostru, pregătindu-ne să comemorăm suferințele Sale, acest frate s-a ridicat în picioare și a declarat că el nu crede nimic din ce urma să îndeplinim, că Cina Domnului era o continuare a sărbătorii Paștelui și ar trebui să fie oficiată doar o singură dată pe an.

Aceste deosebiri de opinie ciudate m-au îngrijorat foarte mult. Am văzut că multe greșeli erau prezentate ca fiind adevăr. Mi se părea că Dumnezeu era dezonorat. Sufletul meu a fost cuprins de o mare tristețe.... Lumina cerului a coborât asupra mea și am pierdut imediat legătura cu lucrurile pământești. Îngerul meu păzitor mi-a arătat câteva dintre greșelile susținute de cei prezenți, precum și adevărul, în contrast cu erorile lor. Aceste idei contradictorii, despre care ei declarau că sunt în acord cu Sfintele Scripturi, erau doar opinii personale. Am fost îndemnată să le spun că trebuie să renunțe la greșelile lor și să se unească în acceptarea adevăruri-

lor soliei celui de-al treilea înger. Întrunirea noastră s-a încheiat triumfător....” (*Schițe din viață*, pag. 111 – original).

În aceeași perioadă, în New Hampshire, adventiștii se confruntau cu influența amăgitoare a doi spirițiști. Ei susțineau că sunt sfinți și că nu pot să păcătuiască, săvârșind, sub mantia evlaviei, păcatele cele mai rele. În Portland, existau unii care „păreau să creadă că religia constă în sentimente de exaltare și manifestări zgomotoase. Ei vorbeau într-o manieră care îi irita pe necredincioși și aveau o influență care stârnea ura acestora împotriva lor și a doctrinelor pe care le prezentau. După aceea, se bucurau că sunt persecutați.... Mă durea inima pentru cei din poporul lui Dumnezeu. Oare era necesar ca ei să fie înșelați și duși în rătăcire de acest entuziasm fals? Am vestit cu credincioșie avertizările care mi-au fost încredințate de Domnul”.

„În Paris, statul Maine, erau unii care credeau că a munci este păcat. Domnul mi-a încredințat o solie de muștrare pentru inițiatorul acestei concepții greșite, arătându-mi că, prin faptul că evita să lucreze, convingându-i și pe alții să accepte erorile lui și condamnându-i pe toți cei care le respingeau, el acționa împotriva Cuvântului lui Dumnezeu”.

Alții „pretindeau că sunt foarte umili și ca dovadă a umilinței lor, se târau pe podele ca niște copii. Ei declarau că, în această perioadă de așteptare a revenirii Mântuitorului, cuvintele lui Hristos din Matei 18,1-6 trebuie să fie împlinite literalmente. Prin urmare, mergeau de-a bușilea în jurul casei, pe străzi, pe poduri și chiar în biserică” (*Idem*, pag. 84-86 – original).

Situațiile de acest fel au fost numeroase în acea perioadă. Dumnezeu ar fi putut să le ofere credincioșilor din acel timp un manual de doctrine complet, pe care i l-ar fi putut descoperi lui Ellen White sau altcuiva, într-o

formă definitivă. Dar nu acesta era planul Său. Ei trebuiau să studieze și să se convingă, și au studiat mult, uneori zi și noapte, cu rugăciuni stăruitoare. Care a fost rolul lui Ellen White?

„Când ajungeau, în studiul lor, în punctul în care spuneau: ‘Nu mai putem face nimic’, Duhul Domnului venea asupra mea, eram luată în viziune și mi se prezenta o explicație clară a pasajului pe care l-am studiat, precum și învățături cu privire la modul în care trebuie să lucrăm și să-l prezentăm cu succes. În felul acesta, primeam lumina care ne ajuta să înțelegem Scripturile cu privire la Domnul Hristos, la misiunea Sa și la lucrarea Sa preoțească” (*Selected Messages*, cartea 1, pag. 206,207).

Prin urmare, atunci când ascultăm o prezentare biblică și ni se pare că explicațiile sunt așa de clare, încât orice alte scrieri inspirate sunt suplimentare și, poate, nenecesare, trebuie să recunoaștem că Biblia este așa de clară tocmai pentru că, la momentul potrivit, Dumnezeu a intervenit prin solul Său, de care unii cred că nu au nevoie.

În al treilea rând, în aprecierea valorii acestor scrieri, este important să înțelegem care este locul și rolul lor în raport cu Biblia. Cu privire la acestea, Ellen White spunea:

„Am luat Biblia prețioasă și am pus în jurul ei mai multe Mărturii pentru biserică, adresate poporului lui Dumnezeu. ‘Iată’, am spus eu, ‘aici sunt abordate aproape toate situațiile. Păcatele care trebuie evitate sunt arătate. Sfaturile pe care le doresc ei pot fi găsite aici, adresate în contextul unor situații asemănătoare cu ale lor. Dumnezeu a binevoit să vă dea învățătură peste învățătură și poruncă peste poruncă. Dar nu mulți dintre voi știu cu adevărat ce conțin Mărturiile. Voi nu sunteți familiarizați cu Scripturile. Dacă ați fi studiat Cuvântul lui Dumnezeu, cu dorința de a atinge

standardele Bibliei și desăvârșirea creștină, nu ați fi avut nevoie de Mărturii. Tocmai pentru că ați neglijat să vă familiarizați cu cartea inspirată a lui Dumnezeu, El a încercat să vă vorbească prin intermediul unor mărturii simple și directe, atrăgându-vă atenția la cuvintele inspirației, pe care voi ați neglijat să le respectați, și îndemnându-vă să vă corectați viața în conformitate cu învățăturile ei înalte.

„Mărturiile scrise nu au menirea de a oferi o lumină nouă, ci de a întipări adânc în inima voastră adevărurile inspirației.... Dumnezeu simplifică marile adevăruri deja descoperite și le aduce înaintea poporului Său, pe calea aleasă de El Însuși, pentru a trezi interesul și pentru a-i impresiona.... Principiile esențiale ale evlaviei nu sunt înțelese, deoarece nu există o foame și o sete după cunoașterea Bibliei, după curăția inimii și după sfințirea vieții. „Mărturiile” nu trebuie să micșoreze importanța Cuvântului lui Dumnezeu, ci să îl înalțe, atrăgând interesul față de el, pentru ca simplitatea frumoasă a adevărului să-i poată impresiona pe toți oamenii” (*Schite din viață*, pag. 198 – original).

Așa cum reiese din declarațiile proprii ale lui Ellen White, scopul scrierilor ei este departe de a înlocui sau de a adăuga ceva Bibliei. Rolul lor este acela de a ne apropia de Biblie și de a înțelege principiile unei evlavii practice și înaltele standarde spirituale pe care Dumnezeu le așteaptă de la credincioșii Săi, individual, și de la biserica Sa, în misiunea ei pe pământ.

„Conceptiile susținute și formulate pe larg de Ellen White, cu privire la subiecte fundamentale – suveranitatea lui Dumnezeu, divinitatea lui Hristos, eficacitatea Evangheliei, inspirația Scripturilor, maiestatea Legii, caracterul păcatului și eliberarea de sub puterea lui, frățietatea dintre oameni și relațiile și responsabilitățile implicate – învățăturile ei

în privința acestor mari subiecte și viața ei dedicată Domnului și slujirii semenilor au fost impresionante datorită descoperirilor primite din partea Duhului divin. Ele sunt roadele aceluia Duh – roade prin care va fi judecată viața și activitatea ei. Ele trebuie să decidă sursa și caracterul spiritului care a dominat întreaga ei viață.

Prin lumina și sfaturile care i-au fost date, Ellen White a susținut concepții vaste și progresiste, cu privire la probleme vitale care influențează bunăstarea și înălțarea familiei omenesci din punct de vedere moral, intelectual, fizic și social, precum și din punct de vedere spiritual. Scrierile ei sunt pline de învățături clare și pozitive și prezintă o educație creștină

Mărturiile scrise nu au menirea de a oferi o lumină nouă, ci de a întipări adânc în inima voastră adevărurile inspirației....

amplă și practică pentru fiecare tânăr și tânără. Ca răspuns la sfaturile ei insistente, denominațiunea cu care a fost asociată susține în prezent un sistem de educație pentru toți copiii și tinerii.

Scrierile ei prezintă concepțiile cele mai cuprinzătoare cu privire la reforma sănătății, la cumpănare și la legile vieții, precum și la folosirea rațională și eficientă a unor remedii pentru tratarea bolilor. Adoptarea acestor principii a așezat poporul pentru care a lucrat ea în primele rânduri, printre cei care susțin reforme de sănătate asemănătoare și lucrează pentru îmbunătățirea stării de sănătate a oamenilor.

Nici statutul social al familiei nu a fost pierdut din vedere. Sclavia, sistemul castelor, prejudecățile rasiale nedrepte, oprimarea celor săraci, neglijarea celor nefericiți – toate acestea sunt evidențiate ca

fiind necreștinești și o piedică serioasă în calea bunăstării neamului omenesc, pe care biserica lui Hristos a fost chemată de Domnul ei să le înlăture.

În scrierile lui Ellen White, se acordă o atenție proeminentă responsabilităților bisericii în ceea ce privește misiunile din străinătate și de acasă. Fiecare membru al bisericii este îndemnat să fie o lumină în lume, o binecuvântare pentru cei cu care este în legătură. Toți trebuie să trăiască viața lipsită de egoism a Domnului în slujba altora. Iar în țările creștine, biserica trebuie să depună cele mai înalte eforturi de a-i evangheliza pe cei care se adâncesc în întunericul și superstiția provenite din țările păgâne” (*Idem*, pag. 471,474 – original).

Toate aceste declarații sunt confirmate de experiența celor ce au studiat cu sinceritate scrierile inspirate ale lui Ellen White. Cel puțin din respect față de propria demnitate intelectuală, orice convingerea autentică trebuie să fie întemeiată pe un studiu personal. După un asemenea studiu, majoritatea vor constata că aceste scrieri sunt un suport puternic pentru temelia creșterii lor spirituale.

Spiritul Profetic ne conduce spre Biblie, iar Biblia ne arată că avem nevoie de Spiritul Profetic. Când descoperim cât de semnificativă a fost intervenția istorică a lui Dumnezeu pentru a ne bucura astăzi de înțelegerea învățăturilor biblice, când suntem edificați în ceea ce privește locul și rolul scrierilor lui Ellen White în raport cu Biblia și când le studiem cu seriozitate pentru a ne hrăni spiritual și pentru a ne forma o convingere proprie, nu putem decât să ne dăm seama că aceia care ne întreabă azi: „Am Biblia, de ce mai am nevoie de scrierile lui Ellen White?” nu ar mai fi ajuns niciodată să ne pună această întrebare, pur și simplu pentru că, fără Spiritul Profetic, noi nu am fi existat ca biserică.

E greu să fii profet?

Ce e mai greu: să fii profet sau să ai un profet? Deși e solicitant și teribil de dureros să fii profet, chemarea profetică e aproape irezistibilă. Din anumite puncte de vedere, să ai un profet e mai complicat decât să fii profet. Cum se comportă oamenii obișnuiți cu profeții care se ridică în mijlocul lor?

Timp de mii de ani, i-au omorât pur și simplu. În timpurile moderne, e mai civilizat să-i ții sub control – ca pe un spirit într-o sticlă – fiind lăsați să vorbească numai când e necesar sau convenabil. Uneori, e mult mai ușor să fie înlăturați. Profeții sunt niște ființe neobișnuite. Ies din sfera normalului. Capacitățile lor spirituale sunt amplificate dincolo de puterea noastră de înțelegere.

Dacă vrem să-i înțelegem și să-i apreciem, atunci trebuie să luăm în considerare trăsăturile lor distincte: discernământ spiritual și o viață de rugăciune foarte profundă. Tot ceea ce scriu și vorbesc se datorează acestor daruri carismatice.

Și astfel ajungem la Ellen White.

Uneori, Ellen White a fost spiritul ținut în sticlă. Cu timpul, ea a ajuns să fie dată la o parte, fiind considerată o femeie ciudată și zbuciumată, care pretindea că e altceva decât era în realitate. Doar foarte rar ea a fost apreciată ca o femeie foarte dotată – fără putere din punct de vedere omenesc, însă cu foarte multă autoritate spirituală.

Deseori și-a pus la lucru darurile, însă sfâșiată pe dinăuntru de instinctul matern și de indispoziția de a vorbi în public.

Aceste motive de stres, care uneori erau de nesuportat, au contribuit totuși la amplificarea lucrării ei și la stabilirea autorității ei în domeniul spiritual.

Răspuns șovăitor la chemare

Faptul de a deveni o voce profetică era ultimul lucru la care se gândea Ellen Harmon. Ea era o fată serioasă și interesată de lucrurile spirituale. Acest interes a crescut și mai mult după un accident, din cauza căruia s-a retras din societate. Cu cât se concentra mai mult asupra lucrurilor spirituale, cu atât era considerată mai ciudată și mai timidă. Starea ei de sănătate a început să se înrăutățească. La vârsta de 15 ani, când a fost invitată să participe la o întrunire publică de rugăciune, ea a refuzat instinctiv. Mai târziu, a găsit totuși curajul să participe la o asemenea întâlnire. Iată ce își amintește cu privire la acea ocazie: „...după ce s-au rugat două sau trei persoane, înainte de a-mi da bine seama, mi-am deschis gura în rugăciune.[...] În timp ce mă rugam, povara și agonia sufletească pe care le simțisem de atâta vreme s-au îndepărtat de la mine.[...] O iubire inexprimabilă pentru Isus mi-a umplut sufletul. Valuri după valuri de slavă se prăvăleau peste mine, până când trupul meu a rămas nemișcat. Nu mai aveam interes pentru nimic altceva în afară de Isus și slava Sa și nu eram conștientă de nimic ce se întâmpla în jurul meu.” (*Experiențe și viziuni*, ed. 2002, pag. 36)

Terrie Dopp Aamodt

profesor,
College Place,
Washington

Adventist Review,
iunie 2004

În cazul lui Ellen Harmon, ca și în cazul altor femei înzestrate cu daruri spirituale neobișnuite, lupta sufletească depășea cu mult bucuria că fuseseră alese. Corpul ei, chinuit de stresul numeroaselor călătorii și prezentări publice, nu părea să reziste mult. În plus, trebuia să facă față acuzațiilor de mesmerism și hipnoză. Totuși, era conștientă de cauza pentru care avea de suferit: „nu pentru că eram o răufăcătoare, ci sufeream pentru Numele lui Hristos, asemenea multora înaintea mea.” (*Spiritual Gifts*, vol. 2, pag. 70)

La câteva luni după ce s-a căsătorit cu James White, în 1846, sănătatea lui Ellen a fost pusă din nou la încercare. S-a îmbolnăvit foarte grav și a zăcut aproape moartă, timp de trei săptămâni, în ciuda rugăciunilor înălțate de familia ei. „Vecinii credeau că nu voi trăi”, își amintește ea. La scurt timp, Ellen i-a rugat pe cei din familie să înceteze să se mai roage, deoarece, avea să spună ea, „rugăciunile lor nu făceau altceva decât să-mi prelungească suferința”. În timp se afla în pragul morții, gemând la fiecare

respirație, prietenul ei Henry Nichols și-a pus mâinile pe capul ei, a declarat-o sănătoasă și apoi „s-a dat înapoi parcă mânat de puterea lui Dumnezeu”. Ellen White își amintește: „Am crezut că ceea ce făcuse el era de la Dumnezeu, iar durerea m-a părăsit.” (*Idem*, pag. 84)

Spre deosebire de alți lideri religioși, ale căror experiențe spirituale i-au făcut să ducă o viață în solitudine și contemplare, familia White s-a aflat mereu în atenția publicului. Oricât de mult și-ar fi dorit să se retragă și să se concentreze asupra lucrurilor spirituale, perioada de început a activității lor a fost marcată de nenumărate obligații în domeniul practic al vieții.

Conflictul dintre realitățile sociale de zi cu zi și obligațiile pe care le avea ca îndrumător spiritual și-a găsit cel mai bine expresia în rolul dublu al lui Ellen White: mamă și profet. Scrisorile dese demonstrează că instinctul ei matern era viu și sănătos, însă reprimarea lui în scopuri spirituale produce durere în inima oricărui cititor impresionat de mărturisirile ei.

În perioada în care primul lor copil era încă sugar, soții White au fost asaltați de grupuri de credincioși care cereau să le facă vizite. Ellen a refuzat să meargă, considerând că-i va fi imposibil să călătorească având cu ea un copil mic. Ei erau deosebit de săraci, iar Ellen trebuia să facă economie excesivă la lapte, pentru a-i rămâne bani de îmbrăcăminte pentru ea și Henry. La scurt timp, copilul s-a îmbolnăvit grav, iar rugăciunile arzătoare ale familiei nu au adus nici o îmbunătățire. Temându-se că Dumnezeu îngăduia ca cel mic să moară, din cauză că ei refuzaseră chemarea de a călători, Ellen și James I-au promis lui Dumnezeu în rugăciune că, dacă fiul lor va rămâne în viață, ei vor începe să facă vizite noilor credincioși. În mai puțin de o zi, fiul lor a început să se simtă mai bine. (*Idem*, pag. 89, 90)

Curând, soții White erau pe drum, lăsându-l pe fiul lor de zece luni în grija unor prieteni. A fost o experiență traumatică, însă mama lui afirmă: „Nu am îndrăznit să lăsăm ca sentimentele noastre să ne țină departe de calea datoriei” (*Idem*, pag. 96). „Am considerat că Dumnezeu Îl cruțase atunci când era bolnav – mărturisește ea – și că, dacă îl voi lăsa să stea în calea îndeplinirii îndatoririlor mele, atunci Dumnezeu mi-l va lua” (*Life Sketches of Ellen G. White*, pag. 120). Timp de cinci ani, soții Howland au avut grijă de Henry pe cheltuiala lor. O dată pe an, Ellen îi aducea un dar de îmbrăcăminte, așa cum „Ana făcea cu Samuel.” (*Ibidem*)

De parcă nu ar fi fost suficient, același lucru s-a întâmplat și în cazul celui de-al doilea fiu, Edson. Copilul s-a îmbolnăvit, iar părinții lui, deși erau preocupați de o întrunire pe care o plănuiseră într-un oraș îndepărtat, s-au rugat pentru refacerea lui. Când starea copilului s-a îmbunătățit, ei au fost nevoiți să plece. Ellen White,

Edson și William White

ea însăși bolnavă, a intrat într-o depresie severă din cauza despărțirii de amândoi copiii. „Tânjind după copiii mei, ...luptându-mă cu propriile sentimente, Îi ceream lui Dumnezeu, printre suspine, să-mi dea putere.” (*Spiritual Gifts*, vol. 2, pag. 128)

Cinci săptămâni mai târziu, când s-au reîntâlnit cu Edson,

ei și prietenii lor au început să se roage. „Ei s-au hotărât să nu înceteze să se roage – mărturisește ea – până când eu nu aveam să-mi unesc vocea cu a lor, cerând eliberare din starea în care mă aflam. Și acest moment a venit. Am început să sper, iar credința mea șovăitoare s-a prins de făgăduințele lui Dumnezeu.” (*Idem*, pag. 138)

Familia White

mama lui povestește: „Și-a încleștat mâinile în jurul gâtului meu și și-a lăsat capul pe umăr” (*Idem*, pag. 132). Ea a observat că era slăbit; nu mai era copilul sănătos pe care îl lăsase cu ceva săptămâni în urmă.

Starea lui Edson se înrăutățea din ce în ce mai mult, în ciuda rugăciunilor înălțate de trei ori pe zi. La scurt timp a căzut inconstient; era vânt pe tot corpul și cu ochii întunecați de ceea ce se părea a fi apropiata moarte. Părinții lui disperați și-au dat seama că ultima lor șansă era să i se facă ungerea de către un prezbiter. Așa că James a mers în grabă să aducă un prezbiter.

Edson și-a revenit din starea de inconstiență și ulterior și-a recăpătat sănătatea, dar mama lui era sfâșiată din cauza încercării prin care trecuse. A căzut din nou în depresie până când soțul

Gata cu timiditatea!

Ce ar determina o mamă să treacă prin așa ceva? Poate că noi, care avem un nivel mediu de daruri spirituale, nu vom înțelege niciodată. E foarte clar că Ellen White și-a iubit copiii și a dorit să stea împreună cu ei. Mai greu de înțeles e puterea chemării spirituale care a întrecut aceste instincte umane. Nu e ușor să fii profet.

Nici vorbirea în public nu a fost un lucru ușor pentru Ellen White. Când a fost chemată să dea mărturie publice, la vârsta de 17 ani, ea era copleșită și sigură că nu va reuși, considerând moartea o ușurare (*Mărturie*, vol. 1, pag. 70). Când s-a căsătorit cu James White, Ellen se resemnase deja, fiind printre primele femei americane care țineau cuvântări publice. Ea a observat că erau câțiva neadventiști care veneau la întrunirile organizate de ea și de soțul ei,

numai din curiozitatea de a auzi o femeie vorbind în public.

„La început, eram timidă când trebuia să vorbesc în public – mărturisește ea. Dacă aveam încredere, aceasta îmi era dată de Duhul Sfânt. Dacă vorbeam liber și cu putere, era pentru că Dumnezeu mă ajuta. Adunările noastre se desfășurau în așa fel, încât amândoi luam parte. Soțul meu ținea o cuvântare doctrinară, apoi urmam eu cu o predică de lungime considerabilă, prin care ajungeam la inimile ascultătorilor. În acest fel, soțul meu semăna, eu udam sămânța adevărului, iar Dumnezeu o făcea să crească.” (*Idem*, pag. 82, 83)

Cu aceste începuturi nesigure, Ellen White a devenit vocea profetică a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, îndeplinind rolul specific profeților de a mustra turma și de a promova o viață spirituală profundă. Această femeie, cândva o tânără timidă, a devenit o voce puternică și o autoritate spirituală într-o biserică a cărei organizație era dominată de bărbați.

Ce e mai greu?

Ce e mai greu: să fii profet sau să ai un profet?

În urma studiului personal cu privire la viața lui Ellen Harmon White, am ajuns la concluzia că, deși viața unui profet pare simplă – acesta fiind obligat doar să-și urmeze instinctele spirituale foarte dezvoltate – experiența lui e în realitate foarte complicată. Profeții primesc o măsură în plus de daruri spirituale, rămânând în același timp oameni ca semenii lor. Așadar, luptele lor sufletești sunt mai intense decât ale noastre.

Pe de altă parte, poate că noi singuri am făcut să fie atât de greu de suportat să ai un profet. Poate că ar fi bine să apreciem darurile spirituale, în același timp diminuând îngrijorarea cu privire la lucrurile care ne deosebesc de profeti.

Poate că a avea un profet e mai ușor decât am crezut.

Traducere de Delia Buciuman

Timpul și lucrarea (II)

Lumea îi așteaptă pe... „fiii luminii” (Ioan 12,36)

Lazăr Forrai

director,
Departamentul
de Publicații,
Uniunea Română

Aminteam în editorialul special, intitulat „Timpul și lucrarea” (numărul din iulie al *Curierului Adventist*), că lumea din jurul nostru nu a fost niciodată atât de pregătită ca astăzi, pentru primirea luminii pe care o are Biserica Adventistă cu privire la reforma sanitară. Tot mai mulți oameni suferă de boli cardiovasculare, cancer, diabet și alte maladii grave, datorate în mare măsură unei vieți nesănătoase, de aceea interesul față de un mod de viață sănătos apare în mod firesc. Evanghelia sănătății, ca răspuns la această nevoie a oamenilor, este lumina specifică a bisericii noastre, este privilegiul și datoria noastră de a o răspândi în întunericul lumii. Putem desfășura o lucrare fără precedent în istoria mișcării noastre, în ciuda condițiilor nefavorabile pentru vestirea Evangheliei datorate, în principal, interesului religios scăzut. În timp ce urechile oamenilor sunt tot mai surde la glasul Evangheliei, ei vor învăța totuși să respecte unele legi ale sănătății, dacă vor să scape de suferință. Și de la recunoașterea legilor care guvernează corpul nostru până la acceptarea principiilor Împărăției lui Dumnezeu nu este decât un pas: conștientizarea că ambele provin de la același Legiuitor divin.

Am socotit necesar să subliniez cele de mai sus, pentru a înțelege caracterul misiolar al acestei activități de educare a oamenilor pentru un stil de viață mai sănătos. Relatez câteva exemple care ne conving de deschiderea lumii față de această lucrare:

* Trei tinere educatoare de sănătate publică bat la ușa șefului Gărzii Financiare din București. Prezintă o ofertă de serviciu din partea ASEF, de a ține un seminar despre sănătate pentru toți aceia

care lucrează în sediul central al instituției. Tema expunerii: Cum să reducem riscurile bolilor cardiovasculare, ale infarctului miocardic? Expunerea va fi însoțită de prezentarea unui material documentar și de verificarea gradului de risc al fiecăruia prin măsurarea tensiunii arteriale, a greutății corporale, a procentului de grăsime din organism și prin evaluarea unui chestionar cu câteva întrebări. La urmă vor avea loc discuții și va fi oferită literatură pentru o mai bună documentare.

Directorul general este încântat de ofertă, spunându-le că de mult trebuiau să vină cu o asemenea lucrare și își dă tot concursul. Dispune convocarea întregului personal al instituției pentru a doua zi. La ora stabilită, sala de ședințe este plină cu cei peste 80 de inspectori ai Gărzii Financiare, care urmăresc cu mult interes prezentarea subiectului. Toți solicită măsurătorile, ca să afle riscul lor de a face infarct, pun multe întrebări și cumpără literatură de 9 milioane de lei, cărți de sănătate, dar și cu caracter spiritual. Și desigur, invitații stăruitoare de a continua și în viitor cu alte teme legate de sănătate.

* P. B. și-a propus să viziteze toate secțiile de poliție din capitală cu oferta de cărți ale editurii noastre. Astfel, ajunge și la Academia de Poliție de la Băneasa. Peste tot este primită cu mult interes și, spre surprinderea ei, se cumpără mai mult cărți spirituale decât cele de sănătate. Ofițerii superiori și cadrele universitare de la Academie cumpără mai multe serii din cele 5 cărți ale lui Ellen White și propun ca temele cărților de sănătate să fie prezentate și în cadrul unor seminarii.

* În comuna Pantelimon, de lângă București, primăria își dă tot concursul la lucrarea desfășurată de colportori, ca agenți de sănătate publică comunitară. Le pune la dispoziție o sală pentru seminarii și chiar acoperă cheltuielile testelor de glicemie pentru cei mai săraci din comună. După ce toți locuitorii comunei au fost vizitați acasă și invitați la seminar, se țin seminariile asociate cu o miniexpoziție de sănătate. Atât din partea oficialităților, cât și a populației, se exprimă aprecieri elogioase și rugăminți stăruitoare de a repeta și altă dată asemenea acțiuni.

* În incinta Muzeului de Istorie a Bucureștiului a avut loc o expoziție de sănătate, împreună cu ținerea de seminarii de sănătate în organizarea filialei Muntenia a ASEF-ului. Succesul a fost peste așteptări, atât ca număr de participanți, cât și în ce privește aprecierea evenimentului în mass-media. Și peste tot, aceeași invitație: Mai faceți așa ceva!

* N. F. S-a gândit să prezinte seminarii într-o școală din zona rurală. Protocolul încheiat între ASEF și Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, pentru desfășurarea acestui gen de activități în școli, deschide larg ușa posibilităților. Mai întâi, prezintă în fața cadrelor didactice un seminar „Antifumat”. Sunt încantați și îl invită să țină în fiecare clasă aceeași temă însoțită de un material ilustrativ foarte convingător. Numai în această școală se vând cărți de 10 milioane de lei, despre efectele fumatului, dar și alte cărți de sănătate, de educație și spirituale. Și desigur: „Veniți și altă dată!”

Am desprins doar câteva dintre experiențele zilnice ale celor care s-au dedicat acestui gen de lucrare misionară. Inițial, se numeau colportori, sau evangheliști cu literatură, iar mai nou, educatori, sau vectori de sănătate publică comunitară. La început, mergeau din casă în casă, din ușă în ușă, cu oferta lor de literatură. Dar,

pe parcurs, se deschideau tot mai puține uși, se cumpărau tot mai puține cărți. Și atunci Dumnezeu a deschis o altă ușă, ușa unor oportunități fără precedent: aceea de a desfășura o activitate educativă pentru îmbunătățirea stării de sănătate a populației. Și peste tot ne așteaptă uși deschise. Putem lăsa oare nefolosită această șansă unică? Să facem ceva de valoare pentru societatea în mijlocul căreia trăim, să fim „sarea pământului și lumina lumii”.

Este nevoie de cât mai mulți lucrători destoinici, care să împănzească țara în lung și în lat!

Dar, pe parcurs, se deschideau tot mai puține uși, se cumpărau tot mai puține cărți. Și atunci Dumnezeu a deschis o altă ușă, ușa unor oportunități fără precedent: aceea de a desfășura o activitate educativă pentru îmbunătățirea stării de sănătate a populației. Și peste tot ne așteaptă uși deschise. Putem lăsa oare nefolosită această șansă unică? Să facem ceva de valoare pentru societatea în mijlocul căreia trăim, să fim „sarea pământului și lumina lumii”.

Ce este de făcut?

Fiecare comunitate ar trebui să-și propună desfășurarea acestei activități misionare medicale în localitatea în care se află. Doar primul pas cere din partea pastorului și a comitetului comunității un mic efort, după care este nevoie mai mult de sprijinul lor moral.

Prima și cea mai importantă condiție este ca pastorul comunității să fie convins de valoarea

acestei lucrări și să o vrea. În caz contrar, nu se face nimic. Ca să-l conving, aș vrea să rezum în câteva puncte **avantajele** acestui proiect:

1. Nu necesită mobilizarea unui număr mare de persoane. De regulă, majoritatea comunității se implică cu greu, dar câteva persoane dispuse să lucreze pentru Domnul tot se mai găsesc în fiecare comunitate.

2. Existența unui „nucleu misionar” activ, bine organizat și bine instruit, ar fi un exemplu stimulator și „molipsitor” și pentru restul comunității.

3. Această echipă de misionari medicali, fiind coordonată și instruită de către Departamentul de Sănătate, ASEF și editură, ar necesita o mai mică implicare a pastorului, rămânându-i timp pentru alte activități.

4. Prin felul în care se organizează echipa misionară medicală, se asigură un caracter stabil al structurii și o continuitate a activităților. Explicația urmează în articolul următor.

5. S-ar face o bună lucrare în multe localități cu evanghelia sănătății, în primă instanță, dar și cu cea a mântuirii, până la urmă.

6. O activitate acceptată și apreciată de lume în același timp, în deplină armonie cu principiile noastre, ar da posibilitatea unor relații publice și a unor dialoguri constructive și ar contribui la înlăturarea multor prejudecăți legate de noi. De asemenea, ar conduce la o mai bună cunoaștere a bisericii. Pe plan local, ar spori prestigiul comunității.

7. Datorită literaturii vândute, localitatea ar fi literalmente „semănată” cu publicațiile noastre.

Dacă am reușit să-l câștig pe iubitul meu coleg pastor cu aceste argumente în favoarea acestui proiect misionar medical al comunității, în numărul următor voi descrie pașii care pot fi urmați în realizarea lui și modul în care se poate desfășura activitatea acestui cerc.

Misiunea ca stil de viață

Conferința Misionară pentru Diaspora Română – Cernica 2004

Gabriel Dincă
redactor-șef

În perioada 4-7 august, Institutul Teologic Adventist de la Cernica a găzduit cea de-a doua Conferință Misionară a Diasporei Române. La această conferință, au fost prezenți: președintele Diviziunii Euro-Africa – fr. Ulrich Frikart, secretarul Uniunii Spaniole – fr. Pedro Villa și profesorul Russell Staples de la Universitatea Andrews SUA, care a susținut o serie de seminarii biblice din a doua epistolă a lui Pavel către Corinteni. Invitații care au fost prezenți la această conferință au reprezentat bisericile și grupele românești din afara țării – din Franța, Italia, Grecia, Spania, Anglia, Germania, Austria, SUA, Ungaria, Ucraina, Republica Moldova și Serbia.

Conferința a oferit o temeinică fundamentare biblică în ceea ce privește misiunea diasporei creștine din primele secole ale creștinismului, cât și din zilele noastre, având ca temă „Misiunea ca stil de viață”. Pe parcursul celor 3 zile în care s-a desfășurat conferința, participanții au prezentat rapoarte cu privire la viața și activitatea bisericilor și a grupelor pe care le-au reprezentat. Au fost, de asemenea, prezentate o serie de resurse și de programe din partea departamentelor bisericii din România (Tineret, Lucrarea Personală, Relații Publice) și a instituțiilor (Editura, Radio Vocea Speranței, Centrul Video, Institutul Teologic Adventist, CARD).

După cuvântul de deschidere și prezentarea grupurilor de invitați, fr. Ulrich Frikart a prezentat un profund mesaj spiritual cu tema: Misiunea – ucenici în toate națiunile. În acest mesaj, fr. Frikart spunea:

„Această conferință are o contribuție semnificativă a adventismului românesc la biserica mondială. Calitatea gândirii și a discuțiilor de aici poate să influențeze viața bisericii din lumea întreagă. Biserica noastră, bărbații și femeile din lumea întreagă au nevoie de noi.

Ceva îmi atinge inima – și anume noțiunea de ‘cetățean străin’ – și nu cred că spun ceva nou, dar este important felul în care o spunem. Din perspectivă biblică, noi toți suntem străini. În Evrei 11,13 sunt prezentate noțiuni pe care noi, creștinii, trebuie să le aprofundăm mereu: ‘noi suntem străini și călători’, iar ‘patria noastră nu este aici’. Eu cred că diaspora română trebuie să aibă convingerea absolută că nu este mai mult și nici mai puțin străină decât noi. Patria aceasta, care este a noastră, aici sau în altă parte, nu este adevărata noastră patrie, pentru că avem o speranță și privirile noastre se îndreaptă în altă direcție. Iată de ce în dialectica adventistă nu folosim terminologia de ‘om al casei’ și ‘străin’, ci un alt punct de reflexie. Voi sunteți misionari, de exemplu, nu numai printre românii din Italia, ci și printre italienii din Italia sau printre francezii din Franța. Concepția clasică în care străinul era privit ca un obiectiv misionar rămâne în vigoare, iar bisericile noastre încep să înțeleagă faptul că, fără aportul misionarilor străini, nu vom putea niciodată să îndeplinim misiunea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Ca să facem ucenici pentru Hristos dintre italieni, elvețieni ș.a.m.d., nu trebuie să-i închidem pe frații și pe surorile noastre din străinătate într-un ghetou misionar, ci, spun din nou: pentru a supraviețui, bisericile noastre naționale, din diferite țări, trebuie să-i integreze în toate proiectele lor și pe misionarii străini. De aceea, aș vrea să acceptați această afirmație: ‘Străinii sunt cei mai buni misionari printre băștinași’.

Binecuvântarea vine din străinătate

În încheiere, aș dori să prezint câteva exemple care conțin noțiunea de străin. În Geneza 12,1-3, găsim chemarea lui Dum-

nezeu către Avraam și știm cu toții binecuvântările pe care acest străin le-a adus.

Avraam a ajuns să fie o binecuvântare până în zilele noastre, el, străin într-o țară pe care n-o cunoștea. Iosif, în Egipt, a fost un străin și ce binecuvântări a adus cu sine prezența lui acolo! Iosif era sensibil la cultura în care trăia, s-a identificat cu poporul în mijlocul căruia locuia, dar fără să-și nege identitatea spirituală. El, un străin, a devenit o așa binecuvântare, încât a salvat întreaga națiune. Moise în Egipt, iarăși un străin. El a urmat educația din acea țară, dar ce binecuvântare a însemnat prezența lui Moise! Iată, dacă privim din perspectiva biblică, vedem cum binecuvântarea vine prin străini. Cu această ocazie, descoperim încă o dată importanța diasporei române. La urma urmei, toată Evanghelia este istoria unui străin. Isus Însuși a fost străin. Evanghelia după Ioan ne spune că a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit și acest Străin trimis de Dumnezeu într-o lume ostilă a devenit cea mai mare binecuvântare. Mesajul este acela

Fratele Frikart în timpul prezentării

care transcende și transformă cultura. Să încetăm să avem complexul de străini! Nu este doar un singur sens în misiune, nu doar străinii au dreptul la Evanghelie. Noi avem nevoie de voi. Veniți și duceți-vă pretutindeni, pentru că noi, toți, suntem străini! Așa vom putea ajunge curând acolo unde

Dumnezeu ne dorește pe toți. Am trecut în revistă doar câteva nume care reflectă istoria binecuvântării care vine din străinătate: Avraam în Canaan, Daniel în Babilon, Isus în Nazaret și voi, frați și surori din România, în diferite țări ale Europei și în lumea întregă. Fie ca Dumnezeu să imprime acest ideal în mintea și în inima voastră și să fiți o binecuvântare oriunde vă aflați. Amin."

Pentru a cunoaște mai multe despre această Conferință i-am rugat pe câțiva dintre participanți să ne răspundă la următoarele întrebări:

C.A. Cu ce gânduri ați venit la această Conferință?

Fr. Dumitru Pleș din Atena

Când am plecat de acolo, am plecat cu gândul de a ne manifesta bucuria pentru faptul că avem o biserică română în Atena, de a ne bucura de părtășia frățească și de a ne manifesta mulțumirea față de sprijinul acordat de biserică din România.

C.A. Care este câștigul în urma acestei întâlniri?

Fr. Vicențiu Dranca, student la Newbold – Anglia.

În primul rând, faptul că există un interes al Uniunii Române față de frații care au ales să locuiască, temporar sau permanent, în afara granițelor țării. Faptul că se dorește ca și aceste comunități să se dezvolte și să funcționeze într-un mod cât se poate de armonios este un lucru care cel puțin mie mi-a încălzit inima și mi-a dat o motivație pentru viitor. De asemenea, am găsit aici probleme și frământări pe care le avem și noi în Anglia. Am găsit rezolvări simple la unele probleme pe care poate că ne-am fi frământat mult pentru a găsi o soluție simplă și eficientă. Și apoi, au fost prelegerile, care au fost înălțătoare din punct de vedere spiritual, a fost atenția deosebită a fr. Bocăneanu pe care a dat-o acestei întâlniri, suflu pe care ni l-a dat. Deci a fost o influență benefică atât din

punct de vedere spiritual, cât și din perspectiva aplicațiilor practice în ceea ce privește slujirea în cadrul grupelor și bisericilor din diaspora.

Ce ați spune celor care nu au participat?

Este o pierdere în mod special spirituală, pentru că ceea ce am găsit aici este un impuls nou și o motivație pentru lucrare, pentru misiune, într-o Europă secularizată, care manifestă un interes destul de scăzut pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Este foarte important ca să-ți încarci bateriile și să pornești mai departe.

C.A. Care a fost motivul pentru care s-a organizat această Conferință Misionară?

Fr. Adrian Bocăneanu, președinte Uniunii Române.

Ideea cu care am pornit anul trecut a fost aceea de a oferi un sprijin emigranților români în efortul de cristalizare a unei noi identități, care să le permită să funcționeze optim, atât în cultura de origine, cât și în cea de adopție. Acest număr foarte mare de adventiști români, care sunt în diferite țări ale lumii, reprezintă o parte importantă a bisericii noastre și, dacă aceste resurse extraordinare nu sunt călăuzite de o viziune misionară, pot fi ușor captivate de materialism, de o sete nestăvilită după achiziții și posesiuni materiale. Misiunea este de o importanță vitală pentru sănătatea spirituală și pentru menținerea unui caracter și a unei identități autentice creștine. Acest potențial misionar trebuie folosit în direcția celor de aceeași limbă, dar nu numai atât, ci în direcția populațiilor autohtone și a altor emigranți care se află pe același teritoriu. Deci întâlnirea aceasta nu este organizată dintr-un motiv egoist al bisericii din România: „Veniți și o să vedem cu ce ne puteți ajuta. Suntem supărați pe voi că ați plecat, dar o să ne treacă supărarea, dacă o să trimiteți bani, dacă o să ne ajutați”. Nu este vorba despre așa ceva, nu s-a spus nici o vorbă și nu s-a făcut nici o aluzie.

Singurul obiectiv este cum putem să contribuim, pentru ca frații și surorile noastre, în locurile în care se află, să fie misionari buni pentru Hristos.

Ce planuri de colaborare aveți pentru viitor cu diaspora?

Cred că ținta misionară cea mai apropiată se referă la țările înconjurătoare, unde avem vorbitori de limbă română în Ucraina, Ungaria, Serbia, poate chiar și în Bulgaria. Sunt, de asemenea, câteva țări în care programul de studii biblice prin corespondență „Sola Scriptura” încă nu a fost popularizat și vrem să punem la punct o anumită metodă de a face să funcționeze acest program și în aceste țări.

de câte o oră și jumătate fiecare. Încă de la deschidere, discuțiile pe grupe au fost foarte apreciate, ca și întâlnirea de joi seara cu fr. Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa. A fost ocazia când reprezentanți ai grupelor românești din afara țării au putut să pună întrebări directe președintelui diviziunii și să aibă în felul acesta o înțelegere a strategiei și a percepției pe care diviziunea o are cu privire la aceste probleme. De asemenea, studiile biblice cu privire la cea de a doua epistolă către Corinteni, prezentată de profesorul Russel Staples, cred că au adus o fundamentare biblică misiunii creștine și în special misiunii adventiste în diaspora.

În timpul discuțiilor pe grupe

Apoi, transmisiunile programelor adventiste în limba română pe canalul Conferinței Generale Hope Channel, începute la 15 august, oferă o șansă foarte importantă pentru românii dispersați în diferitele părți ale Europei și ale lumii, atât pentru edificare, cât și pentru zidire spirituală proprie. Cred că acestea sunt în momentul de față cele mai importante. De asemenea, se conturează perspectiva unor acțiuni misionare comune atât pe teritoriul României, cât și pe alte teritorii.

Cum evaluați această Conferință Misionară acum, la încheierea ei ?

Cred că un câștig major l-a reprezentat faptul că, în program, am alocat mult mai mult timp decât am alocat în ocaziile trecute dialogului direct dintre participanți. Am avut patru întruniri

Cred că acestea au fost aspectele cele mai îmbucurătoare și dătătoare de speranță ale acestei conferințe misionare. La sfârșitul acestor întâlniri, am avut două ore și jumătate de discuții care s-au orientat spre concluzii practice și spre niște angajamente de cooperare în domeniul misiunii.

Aveți un mesaj pentru cei care nu au putut participa la această întâlnire?

Desigur, aș fi dorit foarte mult să poată participa și, în mod special, ne-am rugat pentru cei din Israel care, datorită situației politice din această țară, sunt într-o situație mai dificilă, foarte mulți au fost expulzați, inclusiv adventiști, și ceea ce s-a construit pe parcursul a 6-7 ani parcă este gata să se năruie. Avem încrederea că Dumnezeu nu va permite lucrul acesta.

O situație de felul acesta arată cât de important este ca bisericile românești din străinătate, pentru ca să poată fi locuri primitoare pentru oricine, să se bazeze totuși pe persoane care au permis de rezidență, care au permis de muncă, care au o situație stabilă și nu sunt expuse la toate fluctuațiile politicii. Este important să ne încadrăm în legalitate, nu doar pentru noi înșine, ci și pentru stabilitatea bisericilor.

Ca un mesaj, vreau să le transmit convingerea că, în Evanghelia, în credința noastră în Domnul Isus Hristos, sunt resurse ample pentru orice situație cu care ei se pot confrunta.

În ciuda dificultăților, a amărăciunilor și umilinelor prin care trec, harul lui Dumnezeu este mai mult decât îndestulător pentru ei. Îi încurajăm să devină competenți să depună mărturie pentru Domnul Hristos, prin viață și prin cuvinte, în cultura în care se află, însă în același timp, îi încurajăm și cu privire la perspectiva reînțoarcerii. Sunt bineveniți atunci când vor hotărî să se întoarcă. Intenționăm să lucrăm cu pastorii și bisericile noastre, ca să fie pregătiți atunci când persoane care au lucrat sau au locuit pentru un timp în străinătate vor decide să se întoarcă. Este o criză, o tranziție nu mai puțin dificilă. Tranziția plecării și cea a revenirii sunt la fel de dificile și este nevoie de sprijinul bisericii, de sprijinul pastoral. Intenționăm să ne pregătim pentru aceasta, pentru că, în diferite împrejurări, sunt adventiști români care revin în țară. Am dori ca, la întoarcere, să poată spune: „E bine acasă, rămân acasă!”. Dar patria noastră către care privim este dincolo de lumea aceasta. Pentru acea patrie dorim să fim pregătiți, pentru acea patrie dorim să ne pregătim împreună cu toți cunoscuții, prietenii, membrii familiilor noastre, cu toți aceia pe care Dumnezeu îi iubește și-i dorește mântuiți.

Pe urmele misionarilor români

Sunt mai bine de șase ani de când fratele Jim Zachary mi-a trimis o invitație pentru a merge într-una dintre țările Africii, dar, din motive financiare, visul s-a stins. Se părea că nu va mai fi niciodată. Dar anul acesta, lucrurile s-au schimbat repede, și ceea ce părea imposibil a devenit posibil. Mai mult decât atât, țara pe care nu eu am ales-o – cât de minunate sunt planurile lui Dumnezeu! – a fost Madagascar, un nume cu rezonanță în istoria bisericii din România, prin faptul că primul misionar adventist român și-a petrecut 10 ani din viață în Madagascar. Numele lui este Constantin Tolici. Astfel că, prin grupul plecat din România, s-a întins o punte peste timp, pentru a relege istoria Bisericii Adventiste din cele două țări.

Am amintit de plecarea nu a unui singur om, ci a unui grup de tineri studenți și pastori. Iată numele lor: Laurențiu Ionescu – pastor și profesor la Institutul Teologic, însoțit de studenții la Teologie: Dan Ovidiu Băluță, Florin Ionuț Mica, Cornel George Bursuc, Daniel Marius Bursuc, Cristian Emilian Dospinescu, Mihai Cristian Iordan, Daniel Nițulescu, Daniel Oncea și Vasile Daniel Trenchea. Au mai fost doi elevi ai Școlii Postliceale Sanitare din Brăila: Mihaela Ivanciuc și Gheorghe Lucian, împreună cu pastorul bisericii din Brăila, Lucian Floricel.

Madagascarul este o țară a contrastelor: o sărăcie extremă (este una dintre cele mai sărace 15 țări ale lumii) într-un adevărat paradis al fructelor și legumelor de tot felul. Este o țară în care nu se moare de foame. A fost greu să ne imaginăm, până

când nu am văzut cu ochii noștri, o pădure de kilometri întregi de bananieri care cresc de la sine, pe care nu-i cultivă nimeni. Este suficient să întri în pădure și să te întorci cu un ciorchine de banane foarte gustoase, papaia și alte fructe, multe dintre ele necunoscute de noi. Sărăcia acestei țări stă în lipsa educației: 60% sunt analfabeți, lipsiți de noțiunile elementare de igienă și de alimentație. Viețile lor sunt secerate de malarie și de bolile digestive, generate de mizerie. Speranța de viață este extrem de mică: 52 de ani pentru bărbați și 56 de ani pentru femei. Primul contact cu această țară a fost șocant – imaginile pe care le cunoșteam din diferite emisiuni despre Africa pălesc în fața realității. Realitatea crudă a sărăciei și a mizeriei extreme, a lipsei de electricitate în aproape toate

Lucian Floricel

*director,
Departament
Spiritul Profetic,
Conferința
Muntenia*

localitățile de la țară, a stârnit în noi dorința de a face tot ce se poate pentru oamenii aceștia. Am întâlnit frați și surori din Olanda și Canada care erau în Madagascar de 2 ani, lucrând cu ei, învățându-i și ajutându-i să descopere nu numai adevărul, dar și un nou stil de viață. Ei ne-au vorbit despre nevoile locuitorilor acestei țări: educatori, profesori, asistenți medicali și evangheliști. Am avut emoții în ceea ce privește biserica din această țară. Ei cum sunt? Se vede vreo schimbare prin cunoașterea lui Hristos?

Am fost adesea toți cu lacrimi în ochi, văzând ce lucruri extraordinare a făcut Evanghelia lui Hristos! Bisericele adventiste sunt unele dintre cele mai curate locuri, casele membrilor se iau după modelul bisericii, hainele curate, instituțiile bisericii sunt o adevărată oglindă a ceea ce suntem ca popor în această lume. Este minunat să descoperi această familie a lui Dumnezeu în această lume. Pot să spun că am fost mândri că și noi eram o parte a acestei familii mondiale.

Cele trei săptămâni petrecute în Madagascar – 29 mai-21 iunie – ne-au ajutat să descoperim o față nouă a bisericii, cunoscută de noi până acum doar din auzite, din cărți sau din relatările celor ce au călătorit în diferitele părți ale lumii. Am descoperit biserica lucrătoare, implicată în misiunea globală, reprezentată de cei ce sacrifică timp și bani, concedii și confort, pentru a lucra pentru Hristos și pentru oameni. Am înțeles mai mult ca oricând că mijloacele nu sunt o piedică pentru Dumnezeu atunci când omul răspunde chemării divine de a lucra pentru adevăr.

Întâlnirea premergătoare începerii evanghelizării ne-a făcut cunoștință cu responsabilul Global Evangelism, Benny Moore, și cu mai bine de 40 de laici din diferite părți ale lumii – Germania, Austria – Institutul Boghen-

hofen, Statele Unite, Anglia – Newbold, Nigeria și bineînțeles România. Am fost pătrunși de bucuria și seriozitatea celor ce s-au dedicat pentru trei săptămâni lucrării din Madagascar. Pentru noi era o provocare nouă, dar mulți dintre cei prezenți erau la cel puțin a doua ocazie de genul acesta. Unul dintre ei, care avea să devină colegul meu de lucrare și de cameră în același timp, dr. Frank Adieleuwa, venea direct din Africa de Sud, pentru ca apoi să plece în Kenia, după care urma Burundi. Am fost impresionat de profunzimea rugăciunilor lui, de experiențele sale personale cu Dumnezeu și de implicarea fără rezerve în lucrarea lui Hristos. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru lecțiile spirituale pe care le-am primit din relația personală cu acești oameni. Cred că aveam nevoie de această experiență. Aveam nevoie să cunosc dimensiunea mondială a lucrării lui Dumnezeu.

După întâlnirea tuturor evangheliștilor, a urmat deplasarea în zonele încredințate. Aș fi vrut să cunosc mai mult despre locurile în care a lucrat, cu 75 de ani în urmă, fr. Tolici. Nu știam că mi s-a rezervat o mare surpriză, prin aceea că am fost repartizat chiar în zona

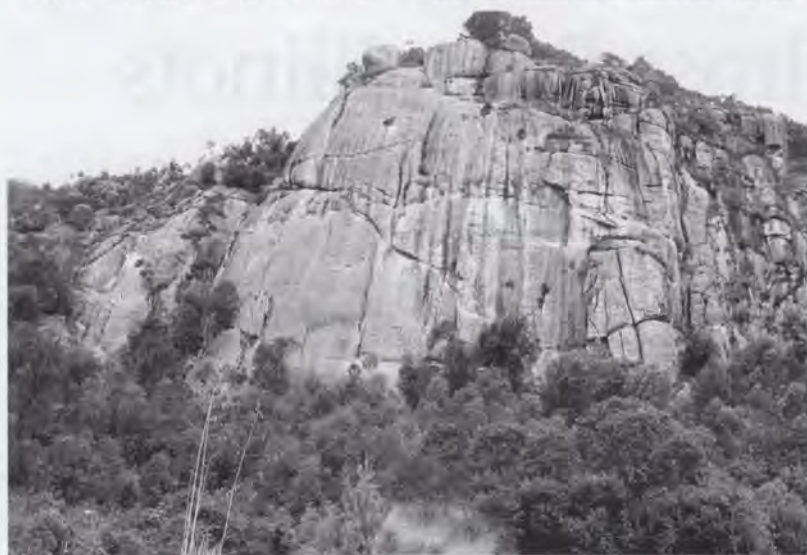
în care a lucrat dânsul. În drumul meu spre Fianarantsoa – însoțit de dr. Frank și dr. Holland – am trecut chiar prin localitatea unde a fost botezat primul adventist din zona aceea: Ambositra. Fr. Tolici spunea: „Acest tângușor va deveni un centru important al mișcării advente, în favoarea tribului Bet-sileo din părțile acestea”. Astăzi este cu adevărat un centru adventist puternic, unde se naște o nouă grupă de credincioși la fiecare 12 ore. Aceasta înseamnă două noi grupe de credincioși în fiecare zi. Nu este de mirare faptul că s-a ajuns ca un pastor să poarte de grijă la peste 40 de biserici și grupe. Este o provocare extraordinară pentru responsabili laici ai bisericii, prezbiteri și diaconi, care păstoresc cu mare sacrificiu și iubire pe acești noi copii ai lui Hristos. În Ambositra, am descoperit un nepot, împreună cu soția, al celui care a fost primul adventist botezat de fr. Tolici.

Pe drumul spre Fianarantsoa, am oprit la un loc istoric, important din punct de vedere biblic. Drumul care șerpuia prin vale era străjuit de o stâncă imensă, pe care erau încrustate câteva litere. În tradiția populară, se spune că atunci când au plecat corăbiile lui Hiram să caute aur pentru

Templul din Ierusalim – Templul lui Solomon – au ajuns și în Madagascar, unde au găsit aur de foarte bună calitate. Pentru a lăsa un semn al drumului aurului, pentru cei ce aveau să vină mai târziu, s-au săpat în stanca aceea câteva cuvinte în limba ebraică, cuvinte ce se păstrează până în ziua de azi – vezi foto. Este uimitor să desco-

peri argumente al istoriei biblice în toate colțurile pământului – am stat în fața unei istorii de aproape 3000 de ani. Într-adevăr, pietrele vorbesc.

Vineri, 4 iunie 2004, a început prezentarea conferințelor. Era o provocare nouă, deși nu eram la prima campanie de evanghelizare. Emoțiile se datorau necunoașterii locuitorilor, a specificului zonei, a dificultății de a exprima ceea ce crezi într-o altă limbă decât limba maternă – dar toate acestea au fost risipite de prietenia vizitatorilor și de încurajările credincioșilor. Sala a fost plină pe parcursul tuturor întâlnirilor. Erau oameni care veneau seară de seară, pe jos, de la 7-10 km. Subiectul cel mai greu de acceptat nu a fost Sabatul, așa cum mă așteptam, ci starea omului în moarte. Madagascarul este o țară cu peste 50% religii animiste, tribale, în care vrăjitoria și credința în spiritele morților sunt dominante. Chiar

și credințele creștine tradiționale, în mod special bisericile Catolică și Anglicană, nu au încercat să producă o schimbare, ci, mai degrabă, s-au mulat pe specificul spiritualist tradițional: de exemplu, binecuvântarea de încheiere a slujbei catolice, oficiată de cardinalul Madagascarului, sună astfel: „Duhul Sfânt să vă binecuvânteze,

iar spiritele strămoșilor voștri să vă poarte de grijă!”

Traducătorul meu îmi spunea că marea majoritate a resurselor materiale ale acestui popor extrem de sărac se îndreaptă către morți. A rupe această tradiție veche înseamnă a-ți părăsi familia – de aceea fiecare botez înseamnă un imens sacrificiu, o rupere de familia care îl reneagă, o dezrădăcinare. Nu este simplu să fii membru al Bisericii Adventiste în această țară și, cu toate acestea, biserica crește rapid.

În ultima vineri seara, am avut o surpriză de proporții: un membru al bisericii, după terminarea întâlnirii, a venit cu un telefon mobil, spunându-mi că cineva dorește să vorbească cu mine. Când am luat telefonul, am fost uimit să aud pentru prima dată, în ultimele 3 săptămâni, pe cineva care vorbea în limba română. M-a rugat să ne întâlnim a doua zi – era Sabat, o zi încărcată, cu

botez și programul de închidere – așa că i-am spus că singurul timp pe care-l aveam la dispoziție era ora 9 dimineața. A fost de acord și mi-a spus că cel care mi-a dat telefonul știe unde-l pot găsi. După ce convorbirea s-a terminat, am aflat că cel care-mi propusese întâlnirea nu era altcineva decât guvernatorul provinciei Fianarantsoa, una dintre cele 6 provincii ale Madagascarului. Întâlnirea de a doua zi a risipit toate necunoscutele – studiasem în România între 1973 și 1977 și încă vorbea foarte bine limba română. Am profitat de ocazie și i l-am prezentat pe președintele Conferinței, pastorul Harry, i-am vorbit de rolul bisericii în creșterea moralității și de sistemul educațional al bisericii și i-am oferit 4 cărți, invitându-l să participe la următoarele întâlniri ale bisericii. A fost prima întâlnire dintre un reprezentant al bisericii și noul guvernator al provinciei. La sfârșit, i-am propus să mă rog pentru dânsul și familia dânsului. Când rugăciunea s-a terminat, am văzut în ochii lui lucirea lacrimilor. Oare această întâlnire să fi fost doar rodul unei întâmplări?

Ultima seară petrecută în Madagascar a fost o seară a bucuriei reîntâlnirii tuturor membrilor grupului și a rapoartelor: mii de participanți, clase pentru botez, sute de noi botezați sunt doar rodul imediat al acestei lucrări, dar suntem incredințați că ecourile acestei lucrări se vor auzi încă mult timp. În primul rând, în sufletele noastre. Pentru noi, orașele Antananarivo, Fianarantsoa sau Tamatave au o rezonanță aparte. Am fost acolo. Vom fremăta la fiecare veste, la fiecare cuvânt, pentru că ele sunt în inima noastră.

Ultimele clipe petrecute în Madagascar au stârnit dorința întregului grup venit din România, probabil și a celorlați, ca experiența aceasta să nu fie și ultima.

Dumnezeu cu tine, Madagascar!

Biserica Adventistă Română din Melrose Park, Illinois

Titus Năftănăilă

pastor,
Melrose Park

Cei mai mulți cititori ai revistei *Curierul Adventist* probabil că nu sunt familiarizați cu existența Bisericii Adventiste Române din Melrose Park, o suburbie a metropolei americane, Chicago. O parte dintre membrii care compun această comunitate au fondat prima Biserică Adventistă Română din Chicago și, în acest fel, istoria, tradiția și chiar renumele ei sunt împărtășite deopotrivă de ambele comunități existente în prezent.

Comunitatea română din Melrose Park, formată inițial din 52 de membri, a luat ființă la 9 februarie 1995, dată la care ea a fost recunoscută și acceptată în rândurile bisericilor surori de către Conferința Illinois, care, pe lângă bisericile americane propriu-zise, încorporează și alte comuni-

tăți, constituite pe bază etnică: coreeană, filipineză, maghiară, poloneză, hispanică, iugoslavă, cehoslovacă, braziliană. În acest context, bisericile etnice, inclusiv cele românești, se bucură de o largă autonomie administrativă, cu avantajele și dezavantajele ei.

În prezent, biserica noastră din Melrose Park este formată din 90 de membri, la care se adaugă aproximativ 30 de aparținători și este echilibrat reprezentată de grupurile de copii, de tineri, de adulți, cu mențiunea că avem puține persoane în vârstă, dar în viitor se va rezolva și acest ultim aspect. Un fapt demn de remarcat este prezența unui număr semnificativ de persoane provenind din Republica Moldova, care, în acest moment, au acceptat de bunăvoie și nesilite unirea cu „românii”, dar care trebuie să facă față unei duble provocări a integrării, atât în societatea americană, cât și în enclava română adventistă.

Cu toate că în prezent comunitatea noastră este formată din persoane provenind din aproape toate regiunile importante ale țării natale, aducând fiecare ceea ce este specific în zonele sau în bisericile respective, de-a lungul anilor s-a cristalizat și s-a format o identitate colectivă proeminentă, care o distinge dintre toate celelalte biserici din diaspora.

În comunitatea noastră, serviciile divine se desfășoară în cea mai mare parte după specificul liturgic românesc, fapt ce constituie unul dintre principalele motive ale existenței acestei biserici. Deși ne aflăm la o distanță apreciabilă de locurile natale,

cei mai mulți dintre noi nu putem abandona și nu dorim să ne detașăm de valorile și chiar de modul în care am abordat principiile morale în bisericile din România. În marea lor majoritate, membrii bisericii noastre sunt preocupați de creșterea spirituală, personală și, deși sunt angrenați în cea mai mare parte a timpului în activități profesionale cotidiene, totuși, ei doresc să fie pregătiți pentru revenirea Domnului Isus.

În ceea ce privește subiectul care interesează cel mai mult, și anume modul în care facem misiune aici, biserica noastră nu se poate lăuda cu rezultate imediate, extraordinare. Trebuie să recunoaștem în mod cinstit că, în ciuda unor acțiuni de-a lungul anilor, prea puțini neadvențiști au luat decizia de a se alătura bisericii, deși foarte mulți participă la diferite acțiuni sau ascultă emisiunea săptămânală de radio, realizată și susținută de comunitatea noastră. În această toamnă, va avea loc o campanie de evanghelizare, ținută de fr. Teodor Huțanu, secretarul Uniunii Române.

În același timp, trebuie să evidențiez efortul considerabil depus de biserica noastră ca un întreg sau de persoane particulare care susțin financiar lucrarea misionară din România. Sola Scriptura, Vocea Speranței, misionari sponsorizați în diferite părți ale

țării, cărți și Biblii donate, lucrarea din penitenciare și chiar din orfeline și unele evanghelizări reprezintă câteva dintre domeniile care acoperă implicarea misionară constantă a bisericii noastre. De asemenea, trebuie menționat și faptul că, deși suntem legați în cea mai mare parte de lucrarea din România și suntem dispuși să ajutăm și să sprijinim înaintarea Evangheliei în țara natală, totuși nu putem evita și o implicare în alte zone care necesită sprijinul nostru. În acest sens, putem aminti eforturile făcute pentru Cuba, Filipine, Republica Dominicană și, în toamna aceasta, pentru Mexic.

Dar, dacă ar fi să definesc „sufletul” sau caracteristica de bază a comunității noastre de aici, termenul „societate de caritate”

ar fi cel mai aproape de adevăr. Nimeni nu-și poate aminti toate ocaziile și toate cazurile în care membrii bisericii noastre s-au implicat și au dăruit din suflet ajutoare financiare pentru cei aflați în nevoie. Construcții de case de rugăciune, asistență financiară pentru cei săraci, bolnavi, elevi de liceu, studenți, deținuți și familiile lor, și alte categorii sociale sunt câteva dintre destinații și acestea în contextul în care comunitatea noastră din Melrose Park nu deține o clădire proprie pentru desfășurarea serviciilor, luându-se decizia de a nu fi demarat nici un proiect în acest sens pentru a avea și în viitor posibilitatea de a-i ajuta pe cei în nevoie. Disponibilitatea și amabilitatea conducătorilor Bisericii Metodiste, cât și chiria care este plătită încă de la început și până la încheierea contractului în 2007 reprezintă o variantă compensatorie, acceptabilă în condițiile de aici.

Biserica Română din Melrose Park nu este o comunitate desăvârșită, care să constituie un model în toate privințele, ba chiar noi înșine suntem conștienți de lipsurile și nedesăvârșirile noastre, dar, în același timp, și noi ne înscriem în rândurile comunităților care doresc să fie ambasade ale cerului pe pământ, locuri în care Numele Domnului să fie înălțat și pregătirea caracterelor noastre să fie finalizată pentru Împărăția Sa.

Cresterea 'în Hristos

– o nouă afirmare a identității și a maturității noastre creștine –

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este în curs de a-și contura cel de-al 28-lea punct de credință. La Sesiunea Conferinței Generale, care se va ține în St. Luis, statul Missouri, în perioada 30 iunie – 9 iulie 2005, delegații vor avea de dezbătut și, eventual, de votat un document important privind mărturisirea noastră de credință.

Când în 1980, la Sesiunea Conferinței Generale din Dallas, statul Texas, era votată Declarația Punctelor Fundamentale de Credință ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea, nu se intenționa să se stabilească un credo inflexibil și fără posibilitatea de modificare, ci mai degrabă un document important, care să exprime convingerile majorității membrilor bisericii, la acel timp. Astfel că prezenta preocupare nu contravine spiritului și literei amintitei declarații, ci intenționează să pună în discuția delegaților un document de lucru, în vederea formulării cât mai autentice și clare a subiectului creșterii în Hristos.

Convingerea comitetului însărcinat cu elaborarea acestui document este aceea că Duhul Sfânt va conduce biserica în acest proces de reafirmare a convingerilor biblice asumate anterior. Acest nou punct de doctrină nu atinge și nu modifică nici unul dintre celelalte existente deja, ci completează și dezvoltă înțelegerea și practica noastră de credință.

În contextul unei dezvoltări rapide, în unele zone ale lumii, unde practicile și credințele locale sunt puternic marcate de elemente spiritiste și de diferite tehnici de meditație transcendentală, biserica se vede nevoită să-și exprime clar convingerile biblice cu privire la subiectul creșterii în viața și experiența creștină personală și comunitară.

Proiectele de lucru în fereastra 10/40 se confruntă cu situații noi, care cer o afirmare expresă și mai explicită a modului de gândire referitor la confrunarea directă dintre forțele întunericului și fiii Împărăției lui Dumnezeu, aflați în misiunea încredințată lor chiar de Domnul.

Pentru o înțelegere cât mai clară a acestui subiect, redăm mai jos textul integral al propunerii comitetului de studii, care, dacă va fi votat de delegații la Sesiunea Conferinței Generale, va deveni punctul 11 al Declarației de Credință a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, care va totaliza atunci 28 de puncte. În această formă, el apare în revista *Ministry* din luna iunie, anul curent.

Creșterea în Hristos

Prin jertfa Sa, Hristos a biruit asupra puterilor întunericului. El, care a deținut controlul asupra demonilor în timpul lucrării Sale publice, a înfrânt definitiv puterea lor și a pregătit condamnarea lor finală. Biruința lui Hristos asupra îngerilor decăzuți ne asigură și nouă biruința asupra răului care ne asaltează permanent, în timp ce umblăm cu Hristos în pacea, bucuria și siguranța iubirii Sale. Liberați de sub stăpânirea celui rău, suntem acum sub conducerea Duhului Sfânt care locuiește în noi și ne umple de puterea Sa. Consacrați lui Isus, ca Domn și Mântuitor, noi suntem eliberați de povara faptelor noastre rele din trecut, de întunericul ignoranței, al disperării și al pierzării. În noua noastră libertate în Hristos, suntem chemați să creștem în asemănarea caracterului Său, în timp ce stăm zilnic în comuniune cu El, prin rugăciune, studiul Cuvântului, meditând asupra providenței Sale, aducându-I laudă și închinare și implicându-ne în misiunea bisericii Sale.

**Ion
Buciuman**

secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

Pe măsură ce ne consacram în slujirea plină de dragoste față de cei din jur și în mărturisirea mântuirii Sale, prezența Sa continuă ne sfințește fiecare moment al vieții și fiecare lucrare pe care o îndeplinim. (Ps. 1,1.2; Col. 1,13.14; 2,6.14.25; 1 Tes. 5,23; 2 Petru 2,9; 3,18; 2 Cor. 3,17.18; Fil. 3, 7-14; 1 Tes. 5,16-18; Mat. 20,25-28; Ioan 20,21; Gal. 5,22-25; 1 Ioan 4,4; Efes. 5, 19.20; Evrei 10,25)

Pentru a face mai explicit conținutul acestei declarații, să sintetizăm conținutul în cele 7 afirmații concise.

1. Convertirea aduce o schimbare a stăpânirii

Prin nașterea noastră în această lume, ne aflăm sub dominația păcatului datorită stării decăzute a condiției noastre umane. Noi moștenim de la părinți păcătoșenia lor și înclinațiile firești spre nelegiuire și neascultare. Atunci când Evanghelia ajunge la noi și Îl alegem pe Hristos ca Mântuitor, trecem de sub stăpânirea păcatului sub stăpânirea lui Hristos.

2. Hristos a biruit puterile întinericului

În timpul lucrării Sale publice, Hristos S-a confruntat deschis cu forțele întinericului pe care le-a biruit fără drept de apel. El a îndepărtat influența demonică și a eliberat sufletele stăpânite de Satana. Demonii știau că ceea ce urmează este judecata și nimicirea lor finală și se plâneau că sunt chinuți înainte de această vreme.

3. Biruința noastră este asigurată prin biruința Lui

Hristos ne-a spus să nu disperăm în lupta credinței și să îndrăznim, pentru că El a biruit pentru noi și ne împărtășește prin credință biruința Sa. El dorește ca noi să practicăm viața biruitoare și nu numai să biruim păcatul din viața noastră personală, ci să participăm împreună cu El la lupta și biruința răului și din viața altora.

4. Duhul Sfânt ocupă sufletul eliberat de Satana

O dată ce sufletul nostru este eliberat de sub stăpânirea păcatului și a puterilor întinericului, viața noastră nu rămâne goală. Lucrul acesta ar fi riscant, pentru că vrăjmașul continuă să ne asalteze, încercând să ne ia din nou în stăpânire inima. Duhul Sfânt umple viața celui predat lui Dumnezeu, iar trupul devine un templu al Său.

5. Robia trecutului a fost abolită în toate detaliile ei

O dată cu iertarea păcatelor, Dumnezeu îndepărtează din viața celui credincios și celelalte componente ale vieții în păcat, cum ar fi: sentimentul de vinovăție, de înstrăinare, precum și de zădărnici și lipsă de sens al vieții. Viața cea nouă este liberă de frică și de temerile trecutului care țineau sufletul în ignoranță și în superstiții.

6. Creșterea ne este asigurată prin participarea la închinare și misiune

Studiul Scripturii, meditația și rugăciunea, precum și participarea la serviciile divine de închinare publică, unite cu implicarea personală în misiunea bisericii, creează un set de activități prin care viața de credință se umple de sens și de bucurie. Dacă viața celor izbăviți din păcat nu se dedică acestor activități, sufletul lor riscă să fie din nou umplut de slăbiciune și rătăcire.

7. Esența vieții celei noi este slujirea sfințită de prezența divină

Viața creștină de neîntinare față de lume nu poate fi asigurată prin evitarea contactului cu oamenii și retragerea din viața publică în incinte consacrate meditației, rugăciunii și purificării sufletului. Creștinul își trăiește credința cea vie în mijlocul semenilor și servind în mod iubitor nevoile celor din jur. Împlinirea voinței lui Dumnezeu are loc în timp ce ne desfășurăm activitățile obișnuite, potrivit cu porunca și așteptările divine. Dumnezeu sfințește viața noastră pe măsură ce umblăm ascultători pe calea Sa și în prezența Sa, făcând tot ce ne-a poruncit și învățându-i pe oameni să umble în neprihănire.

Aceasta este creșterea în Hristos. Maturitatea creștină este o dimensiune dinamică a vieții de credință și nu o valoare statică, măsurată după niște standarde fixe. Desăvârșirea acestei vieți creștine crește de la o zi la alta și de la un stadiu la altul, pregătind un popor și o întreagă lume pentru întoarcerea în slavă a Domnului pe norii cerului.

Poșta Redacției „Curierul Adventist” stă la dispoziția celor interesați în dezbateră și dezvoltarea acestui subiect.

Frederic

– Frederic, nu sări! a strigat Nikita când și-a dat seama ce urma să facă micul animal.

Nikita își dorise dintotdeauna o capră. Dar nu orice fel de capră, ci una de rasă pitică. Când a împlinit doisprezece ani, Nikita și-a luat o slujbă cu jumătate de normă la o fermă de animale pitice. La ferma aceasta se afla și un țap pitic, grozav de zburdalnic, pe nume Frederic. Era alb, cu pete maro și gri. Avea ochii galbeni-verzui și privirea piezișă. Frederic răsturna gălețile cu apă, alerga caii și rămânea prins în cele mai bizare locuri, de unde behăia până când era salvat. Dar, în semn de recunoștință, Frederic își lipea capul cioturos de piciorul Nikitei, de fiecare dată când aceasta îl salva.

Într-o zi, șeful Nikitei a întrebat-o:

– Nikita, n-ai vrea să-l iei pe Frederic acasă? Aici, la fermă, este un încurcă-lume și știu că-l iubești pe micuțul ăsta nemernic.

Dacă voia? Bineînțeles că voia, dar trebuia să le ceară voie părinților ei. Nu după mult timp, Frederic și-a intrat în rolul de cetățean al domeniului Vasileștilor. Nikita avea deja un ponei și o pisică, iar acum avea și un țap. Pe lângă faptul că intra în grădina buncii și se înfrupta din mazăre, acesta își făcuse prostul obicei de a împunge mașina fratelui Nikitei, lăsând câte o zgârietură lungă. Într-o zi, a înșfăcat o mânășă nou-nouță de-a tatei, care îi căzuse pe drum, și a fugit cu ea într-un loc unde a încercat să o mănânce. Nu e de mirare că nu era privit cu ochi buni.

– Nu sări, Frederic! a strigat încă o dată Nikita. Pe iaz este gheață și o să se spargă. Așteaptă-mă, îl ruga fata, apropiindu-se de animal.

Frederic a privit-o pe Nikita cu ochii săi verzi și caraghioși – întotdeauna lăsa impresia că se uită dintr-o parte. Părea să ezite. O, numai de s-ar întoarce la ea!

– Vino, Frederic! Așa, uite ce țap cuminte ești.

Nikita îi vorbea mios, pe măsura ce se apropia de țap și de marginea iazului.

Era noiembrie, iar Frederic nu mai văzuse până atunci gheață pe iaz. Tocmai descoperise un coleg de joacă în oglinda de gheață. Nedorind să piardă o partidă de zbenguială cu noul său prieten, oglindit în pojghița de gheață, Frederic a făcut un salt și s-a prăbușit în apă.

Nikita a fugit spre el cu părul roșcat și fularul verde în vânt. Știa că s-ar fi putut îmbolnăvi, dacă ar fi intrat în apa rece, pentru că de-abia își revenise după o gripă. Însă, în timp ce alerga, știa ce trebuia să facă.

– Frederic, așteaptă-mă! Te scot eu din apă, a strigat Nikita când țapul a revenit la suprafață.

Deodată și-a dat seama că el nu putea respira prin stratul de gheață.

– Vin acum, Frederic. Rezistă! a strigat Nikita.

Sărind în apa înghețată, Nikita l-a apucat pe Frederic de gât și l-a tras spre mal.

– Sărăcuțul de tine, puiul meu, șoptea fata mângâind animalul care tremura în brațele sale și ducându-l târâș-grăpiș spre casă.

– Ei, spune și tu! exclamă mama zărind-o pe Nikita.

Apoi, înțelegând ce s-a întâmplat, a luat țapul în brațe.

– Îl iau eu pe Frederic; iar tu du-te și fă o baie fierbinte. Repede!

În timp ce făcea baie, Nikita și-a dat seama că își asumase un risc pentru micuțul ei prieten, pe care îl iubea. Dar știa că ar face același lucru, dacă ar mai fi nevoie.

Prietenul la nevoie se cunoaște, se gândi ea. Cu siguranță, Frederic a avut nevoie de mine.

Traducere de Oana Pascu

Bonnie Walker

Adventist Review,
mai 2004

Ora familiei

Invită-ți familia la altar. Citiți povestirea de mai sus.

– Cât de des ne ajută Dumnezeu, chiar dacă nu merțăm? El ne iubește atât de mult, încât a fost dispus să intre în lumea aceasta rece și neprimitoare, ca să ne mântuiască. Cum Îi arătam recunoștința noastră?

– În pilda cu samaritanul milos (Luca 10,25-37), un om îl ajută pe un necunoscut. Există situații în care copiii nu ar trebui să-i ajute pe alții? Ce ar trebui să facă atunci?

– Cum putem fi „samariteni miloși” cu cei din familie sau de la școală?

– Cântați împreună și rugați-vă ca Isus să vă arate când puteți fi un adevărat prieten.

Congresul Adventiștilor Români din America

Congresul Adventiștilor Români din America, CARA 2004, a avut loc în perioada 2-3 iulie, în Centrul de Conferințe al unei rezervații naturale de lângă Chicago, Statele Unite. Aceasta este o ocazie anuală de părtășie și are ca obiectiv schimbul de experiențe între bisericile românești, este o ocazie de reînviore spirituală, de dezvoltare a viziunii și de echipare pentru slujire. Anul acesta, au participat aproximativ 450 de frați, surori și tineri, din toate bisericile și grupele românești din Statele Unite, cu excepția bisericii din Portland, Oregon, care era în timpul unei campanii evanghelice. Programul a fost organizat și prezentat de pastori bisericilor românești, împreună cu frați din România, reprezentând Seminarul Teologic, Departamentul de Tineret și de Colportaj. Au fost primite mesaje de la diferite persoane și organizații, incluzând Diviziunea Euro-Africa și Uniunea Română. A fost prezent și Consulul General al României pentru zona Centrală a Statelor Unite. În principal, programul congresului a fost alcătuit din devoționale prezentate în plen, la începutul și sfârșitul fiecărei zile, intercalate cu seminarii paralele pe grupe mai mici și cu sesiuni plenare de discuții sau de luare de decizii. Timpul de masă a fost folosit din plin pentru părtășia cu vechi prieteni sau chiar pentru a ne face unii noi. Seminariile au adus în dezbatere teme foarte diverse (la fel ca și participanții), de la conștiința morală, apostazie, biruința asupra păcatului, viața de biserică, până la curtenie și familie, misiune în țări îndepărtate și evenimente finale. Congresul propriu-zis a fost precedat, ca o presesiune, de un festival de tineret, având ca

erou principal pe Iosif, personaj care s-a regăsit și în devoționalele congresului. O decizie importantă care s-a votat a fost asocierea bisericilor românești din America și aderarea la Consiliul Minorităților din Diviziunea Nord – Americană, al cărui coordonator este vicepreședinte al acestei diviziuni. Ne-am întors acasă reînviați spiritual, cu noi cunoștințe și planuri de slujire, și cu dorința de a ne reîntâlni de data aceasta cu frați români din toată lumea, anul viitor, la St. Louis, Missouri, în timpul Sesiunii Conferinței Generale.

Gabriel Bardan, coordonatorul echipei de organizare

Botez la 101 ani – Nou Săsesc, jud. Sibiu

În Sabatul din 14 august 2004, în comunitatea Nou Săsesc, a avut loc botezul a două persoane: un tânăr de 21 de ani, Cif Daniel, și un bărbat de 101 ani, Johann Klusch – născut în 1903. Când era copil, unchiul fr. Klusch s-a întors din America și a vorbit familiei despre credința adventă pe care a aflat-o acolo. Printre altele, a ascultat-o și pe Ellen White. Fratele a mărturisit că de mic copil i-a plăcut tot ce a auzit. O soră de-a lui a devenit adventistă, iar el a rămas cu dorința de a se boteza. A participat la al Doilea Război Mondial, după care au urmat 5 ani de prizonierat în U.R.S.S. După lupte sufletești de o deosebită intensitate, s-a decis să se boteze. De atunci are pace în inimă, lucru pe care-l spune tuturor. La botez au participat, pe lângă membrii Bisericii Adventiste, persoane din comună și oaspeți din străinătate. Uniunea a fost reprezentată de fr. Ioan Câmpian.

Emilian Niculescu /AARC
Transilvania de Sud

În atenția foștilor componenți ai Corului de copii „Flori și Stele” – București

Anul acesta, Corul de copii „Flori și Stele” a împlinit 18 ani de activitate (1986-2004).

Cu ocazia majoratului, dorim să organizăm un concert festiv.

Dorim ca la acest concert să participe toți foștii componenți ai corului. Suntem în tratative cu cei din conducerea Palatului Național al copiilor pentru a închiria sala pentru data de 20 noiembrie.

Amănunte și detalii vor fi comunicate după data de 15 septembrie, prin amabilitatea Site-ului Intercon. Cei care, din diferite motive, nu vor putea participa pot trimite un mesaj ce va fi citit cu această ocazie.

Pentru corespondență și amănunte, vă oferim adresele de E-mail - noulgrant@fx.ro și reneștoica@fx.ro, sau tel. 0040/(0)217770508, 0040/(0)721935538, 0040/(0)741079397.

Carmen Stoica

La născut

Crăciun Păun

Se naște pe data de 22 septembrie 1923, în satul

Mihălceni, județul Vrancea. Primește o educație creștină ce avea să-l influențeze toată viața. 19 aprilie 1942 este data încheierii legământului de căsătorie cu Marița, cea care urma să-i fie soție devotată și ajutor de nădejde. Împreună cresc 5 copii, care se dovedesc a fi alinare și sprijin pentru părinți. Devine martor al Evangheliei, prin coborârea în apa botezului, pe 30 august 1958.

Fratele Păun a fost cunoscut ca un om bun, înțelegător, care și-a respectat semenii și a fost respectat la rândul său. În ultimii ani, inima lui generoasă a început să obosească. Cu toate acestea, zâmbetul și cuvintele frumoase de încurajare pentru cei ce-l vizitau l-au însoțit până în ultimele clipe ale vieții.

În dimineața zilei de 11 iunie 2004, fratele Păun adoarme în Domnul Hristos, lăsând în urma lui multe lacrimi, dar și speranța revederii într-o zi a bucuriei, când Mântuitorul va șterge orice durere.

Vârsta înaintată

Puțină teologie biblică

Orice subiect, oricât de practic sau de simplu ar fi, trebuie privit din perspectiva declarațiilor Bibliei. Și tot ceea ce facem reflectă o teologie – fie că suntem conștienți sau nu. De aceea, înainte de a discuta despre serviciul bisericii în favoarea celor înaintați în vârstă, să ne luăm câteva minute ca să ne familiarizăm cu mesajul Bibliei în această privință.

Biblia înfățișează bătrânețea ca pe o perioadă de slăbiciune și de fragilitate. Aceasta a început de la blestemul din Geneza 3. Rezultatul final este prezentat în capitolul 5, unde formula „apoi a murit” este repetată iar și iar. În istorisirile și cârțile poetice ale Bibliei întâlnim toată gama de modificări care însoțesc vârsta înaintată: diminuarea vederii (Gen. 27,1; 48,10; 1 Sam. 4,12-18; Ecl. 12,2-3); pierderea sensibilității gustative și auditive (2 Sam. 19,31-39); încetarea funcțiilor de reproducere (Gen.18,11; Luca 1,36); dificultatea de a dormi (Ecl. 12,4); slăbirea puterii (Ps.71,9); dificultăți de vorbire (Ecl.12,4). Corpul își schimbă înfățișarea: adesea crește greutatea (1 Sam.4,12-18); părul albește (Gen 42,38; Prov.20,29; Ecl.12,4); corpul se înconvoaie (Ecl.12,3); cad dinții (Ecl 12,3). Survin de asemenea unele schimbări psihologice, cum ar fi starea de frică (Ps. 71,9,10; Ecl. 12,5) și diminuarea oricărui apetit (Ecl. 12,6).

Cea mai frapantă descriere a vârstei înaintate se află în Ecl. 12,1-9, unde sunt folosite metafore foarte impresionante. Chiar și moartea este înfățișată prin imagini luate din viața de zi cu zi, comparând încheierea vieții cu o criză ireversibilă în gospodărie.

Sunt, desigur, și personaje biblice care fac excepție, pentru un timp, de la aceste transformări, devenind niște exemple puternice: Sara, Moise și Caleb. În schimb, Isaac devine foarte vulnerabil la vârsta înaintată și este victima înșelăciunii puse la cale de soția sa. Prin lege, leviții trecuți de 50 de ani nu mai puteau să participe la

slujba directă din cortul întâlnirii (Num. 8,25,26). La bătrânețe, oamenii pierd controlul asupra propriei vieți (Ioan 21,18) și nu mai pot exercita pe deplin autoritatea pe care o au încă (2 Sam. 15,20 ; 1 Imp. 1). Viața celor în vârstă este apăsătoare din perspectiva morții (Ps. 90,9), a încheierii vieții în tristețe și amărăciune (Gen. 42,38; 44,31) și a riscului senilității mintale (1 Imp. 11,4; Ecl.4,13; 1 Tim. 4,7). Vom vedea imediat ce înseamnă toate aceste lucruri pentru conduita pe care trebuie să o avem cu privire la cei în vârstă.

Pe de altă parte, Dumnezeu Însuși este numit „Cel Îmbătrânit de zile” (Dan.9,9,13). În același fel, la oameni, vârsta este un semn al autorității izvorâte din înțelepciunea de viață acumulată în cursul anilor.

În sfârșit, bătrânețea este privită ca tranziție – timpul în care numele familiei, moștenirea, binecuvântarea și responsabilitățile sunt transmise generației următoare (Gen.27,1; 48,15-16; 49, 1-29; 1 Cron.12,1; Ps.71,18; Tit 2,3-5).

Consecințe spirituale

Să începem cu ultimul aspect – împărtășirea experienței și a binecuvântării către noua generație. Aceasta este o artă pierdută în mare măsură. Avem de recuperat o tradiție bogată, cel mai frumos reprezentată prin primirea copilului Isus de către Simeon și Ana la Templu. Aici, speranța generațiilor trecute cunoaște punctul culminant în întâmpinarea erei mesianice. Într-un sens, fiecare nouă generație aduce mai aproape triumful credinței și al iubirii. Ca tineri și vârstnici, avem răspunderea să pregătim tranziția, să o facem demnă și inspiratoare. Cred că așa-numitele sărbători ale recunoștinței, care se organizează în unele biserici, sunt o ocazie excelentă, la fel ca și aniversarea evenimentelor importante din viața familiei extinse, a bisericilor locale și a bisericii pe plan regional, național sau

**Adrian
Bocăneanu**

*președinte,
Uniunea Română*

mondial. Întâlnirile anuale ale pastorilor pensionari sunt, de asemenea, o ocazie valoroasă de transmitere a unei experiențe complexe și prețioase. Prezentarea de experiențe de credință ale înaintașilor noștri, reactualizarea imnurilor, poeziilor religioase și a serviciilor lor divine, reconstituirea ocazională a corurilor de biserică din generația anterioară, ocrotirea și expunerea obiectelor de cult, a cărților și a altor piese vechi, toate acestea merită efortul armonios al tuturor generațiilor, ca semn al continuității și permanenței misiunii.

Psalmistul ne îndeamnă: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui! El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare; El îți satură de bunătați bătrânețea și te face să întineresti iarăși ca vulturul.” (Ps 103,2.4.5). Chiar dacă fiecare viață individuală ajunge, în cele din urmă, la un capăt, prin legătura vitală dintre generații, prin transmiterea a tot ce a fost mai bun, mai nobil, mai durabil, nimeni nu moare, ci întinereste, continuând să trăiască, simbolic, în urmași.

Respectul autentic nu înseamnă idealizarea trecutului sau a oamenilor trecutului, ci recunoașterea cu umilință și recunoștință a modului în care harul lui Dumnezeu s-a manifestat de-a lungul generațiilor. Lecțiile trecutului trebuie învățate cu seriozitate și disciplină. A vorbi frumos despre înaintași, dar a refuza spiritul lor de jertfire și supunerea lor față de adevăr constituie un păcat grav (Mat 23,29-33).

Aspecte practice

Semnificațiile bogate ale vârstei înaintate nu anulează totuși dificultățile serioase de care aceasta este însoțită de cele mai multe ori. Este adevărat, cele mai multe persoane care se apropie de bătrânețe se pregătesc în mod

conștiincios pentru aceasta, atât din punct de vedere spiritual, cât și practic. Aceasta este o responsabilitate importantă. Dar nu toți au posibilitatea să o facă. Nu rareori intervin evenimente dramatice – boli premature, catastrofe naturale etc. Timpurile de tranziție, pe care le trăim, pun pe mulți bătrâni în situații foarte grele, pentru care nu sunt pregătiți.

Mă simt dator să declar că, în toate aceste situații, prima răspundere pentru îngrijirea atentă și iubitoare revine membrilor familiei. Biblia vorbește cu mare asprime despre cei care nu sunt conștiincioși cu privire la obligația față de părinți și ceilalți membri în vârstă ai familiilor lor. „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios” (1 Tim. 5,8). În practica pastorală, am întâlnit cazuri dureroase. Câtă vreme părinții au avut ceva de dat, câtă vreme au putut să muncească pentru copiii lor adulți, a fost bine. După aceea, au fost făcuți să se simtă ca și când ar trebui să elibereze mai repede locul pe care-l ocupă pe pământul celor vii. Acesta este un păcat serios.

Biblia condamnă cu vehemență orice exploatare a bătrânilor și cere ca aceștia să fie îngrijiți de familie (Prov 19,26 ; 30,17 ; Marcu 7,5-13 ; 1 Tin.5,16 ; Iac. 1,27). Acesta este un domeniu în care este nevoie de multă educație, de responsabilitate și creștinism practic. Neglijarea datoriilor față de cei în vârstă din familiile noastre contrazice flagrant credința noastră. Depărtarea geografică nu este o scuză. Degradarea funcțiilor mintale ale celor în vârstă nu ne eliberează de răspunderea față de ei.

Sunt, desigur, cazuri care cer o intervenție a bisericii și a societății. Modalitatea cea mai simplă și eficientă este îngrijirea celor în nevoie pe plan local, la domiciliul celor în nevoie.

Păstrarea acestora în mediul lor obișnuit de viață îi menajează și le transmite un simțământ de normalitate. Prezența celor în vârstă în mijlocul societății și al bisericii locale le dă prilejul constant să se roage și să transmită binecuvântarea experienței și a credinței lor asupra celor cunoscuți. Astfel îngrijirea acestora este un drum în ambele sensuri.

Tinerii din bisericile noastre au demonstrat deja o mare disponibilitate de a-i ajuta în mod practic pe cei în vârstă – atât din interiorul, cât și din afara bisericii. Cu un plus de hotărâre și organizare, tinerii și familiile din biserică pot produce transformări pozitive importante în viața celor bătrâni. Proiectele TinSerV au arătat ce potențial există. Deprinderile și experiența dobândite în asemenea acțiuni trebuie să devină un mod curent de viață la nivelul bisericii.

Desigur, sunt destule dificultăți. Și biserica primară le-a cunoscut (Fapte 6,1). Dar, acolo unde este o voință hotărâtă, se poate face mult mai mult. Noi trebuie să fim un model de rezolvare, în interiorul comunității de credință, a problemelor interne. De asemenea, trebuie să depășim cadrul nostru, devenind o sursă de servire în localitățile unde trăim.

Cazuri speciale, puține la număr, pot fi rezolvate și în instituții. Casa de bătrâni a Fundației Teodora, care funcționează la Cluj-Napoca de mai bine de 12 ani, este un exemplu admirabil. Uniunea noastră examinează posibilitatea de a deschide un cămin pentru vârstnici în incinta Institutului de la Cernica. Aceste așezăminte ridică însă dificultăți serioase de administrare și capacitatea lor este întotdeauna sub nevoi.

Primele două etaje ale edificiului îngrijirii celor în vârstă sunt familia și biserica locală. Vă invit să reexaminăm cu seriozitate și rugăciune modul în care ne purtăm aceste răspunderi.

Aventura unei chemări. Oscilând între o prezentare cu direcție spirituală și una detaliată, în care prezența nevăzută a lui Dumnezeu în viața aleșilor Lui lasă urme vizibile, Apostol Chelbegeanu descrie cu multă vervă și delicatețe experiența deznădăcinării și plantării lui, într-o biserică ce n-a fost deloc tandră și părintoasă cu el.

**90.000
Lei**

Călătorie cu Fratele mai mare. Micii școlari cu priviri iscoditoare sunt mereu doritori să pășească pe tărâmul miraculos al poveștilor. Vă propunem o colecție de povestiri vii, atrăgătoare și pline de tâlc.

**45.000
Lei**

**40.000
Lei**

Desăvârșirea creștină. Pentru acela care cunoaște Biblia, desăvârșirea creștină este, înainte de orice, îndemnul de a trăi religia lui Hristos, cu toată smerenia, în iubire de Dumnezeu și de aproapele. Perfectibilitatea este prin excelență privilegiul omului. În toate domeniile, fiecare încearcă să se autodepășească pentru a atinge ceea ce el consideră a fi perfecțiunea în domeniul său de activitate. De ce n-ar fi la fel și în viața spirituală a oricărui om? Iată ce a vrut să scoată în evidență autorul cărții *Desăvârșirea creștină* atunci când s-a referit la învățătura Bibliei.

